בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 19-02-21808 ל.ש נ' ש
תלה"מ 19-02-21769 ל.ש נ' ש
תלה"מ 19-11-41681 ש נ' ל.ש

בפני כב' השופטת סגלית אופק

תובעת **ד.ל.ש**
ע"י ב"כ עו"ד ע. גונן ועו"ד ג. נוף

נגד

נתבע **י.ש.**
ע"י ב"כ עו"ד י. גנים

פסק דין

עניינו של פסק דין זה הוא הכרעה בשלוש תביעות שהגישו תובעת ונתבע זה כנגד זה, והדיון בהן אוחד: תביעה רכושית (תלה"מ 19-02-21808); תביעת מזונות אשה (תלה"מ 19-02-21769); תביעה כספית (תלה"מ 19-11-41681).

לשם הנוחות, בפסק הדין יכונו הצדדים בהתייחס לכל ההליכים מכאן להלן ובהתאמה "**האשה**" או "**התובעת**"; "**האיש**" או "**הנתבע**"; ושניהם "**בני הזוג**", כל זאת מבלי לשנות את נטל הבאת הראיות המוטל על כל אחד מהצדדים בהתאם לעילות והסעדים שעתר להם. בנוסף, ההפניות למוצגים המוזכרים בפסק הדין מתייחסות לנספחים שהצדדים הגישו בכתבי הטענות במסגרת תלה"מ 19-02-21808, אלא אם כן צוין במפורש אחרת, ולמוצגים שהוגשו ע"י הצדדים במהלך ישיבות ההוכחות וסומנו מוצגים 1-5.

רקע עובדתי

1. האשה ילידת 1977, והאיש יליד 1972; יהודים, מסורתיים, מלווים לאורך הדרך ע"י הרב ה.ח. (להלן- **הרב ח'**) (עמ' 1, ש' 12-13, 15 פרו' ביה"ד הרבני מיום 19.3.2019). בני הזוג הכירו זה את זו לפני שנים רבות (הנתבע- עמ' 65, ש' 9). לאחר שבני הזוג חידשו את היכרותם בשנת 2015 (התובעת- עמ' 45, ש' 15; הנתבע- עמ' 136, ש' 2 מוצג 1), בהיותם רווקים וללא ילדים, נישאו זל"ז כדמו"י ביום 17.4.2016. מנישואיהם לא נולדו ילדים לבני הזוג.

2. במועד הנישואים התובעת לא עבדה בעבודה מסודרת. הנתבע שהוא במקצועו תכשיטן, והתעסק גם ביזמות נדל"ן, אף הוא לא עבד. במהלך הנישואים לא עבדו בני הזוג.

3. במועד הנישואים האיש הוא בעלים בזכויות במספר נכסי מקרקעין: הנכס נושא המחלוקת- בית פרטי, אז במצב "שלד", ברח' ... (להלן- **הנכס** או **הבית ברח' ...**); בית פרטי ברח' ....; בית פרטי ברח' ...; נכס ברח'...; גן ילדים ב... (עמ' 9, ש' 4-33). נתגלעה מחלוקת בין הצדדים

בדבר זכויות של הנתבע גם בנכס ברח' ... (עמ' 9, ש' 18-24), אך אין חשיבות להכרעה בעניין לצורך הדיון בתביעות דנא.

4. הנכס עמד במוקד הליכים משפטיים ממושכים שהנתבע ניהל כנגד שותפיו [הפ"ב (ת"א)... (29.7.2015); הפ"ב (ת"א)... (10.10.2016); רע"א .. (7.12.2016) – כולם פורסמו במאגרים המשפטיים].

5. במהלך הנישואים חודשה והושלמה בנייתו של הבית ברח' ..., אשר הפך להיות בר אכלוס החל מחודש אוגוסט או ספטמבר 2017, אך לא שימש מעולם למגורי הצדדים אלא הושכר לצדדים שלישיים.

6. ימים בודדים לפני המועד שנקבע לחתונה, דרש הנתבע כי התובעת תחתום על הסכם ממון. ההסכם כלל הוראות ממוניות בצד הוראות אחרות בעניין נשיאה בהוצאות משק הבית המשותף ומזונות אשה.

7. אין חולק, כי הסכם מקורי אינו בנמצא, ויש העתק צילומי של ההסכם מיום 12.4.2016 (להלן- **ההסכם** או **הסכם הממון**) (מוצג 3), חתום לכאורה ע"י שני הצדדים. כאמור, ההסכם נושא חתימות המתיימרות להיות גם של האשה, אלא שהתובעת טוענת כי אלו זויפו, ומנגד הנתבע טוען כי אלו חתימותיה.

8. בהסכם נכתב שהצדדים יופיעו בביהמ"ש לענייני משפחה ויעתרו לאשר את ההסכם לפי הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג- 1973 (להלן- **חוק יחסי ממון**) וליתן תוקף של פסק דין להוראותיו (שם, סעיף 27). אין חולק, כי לא הוגשה, מעולם, באיזה ערכאה שיפוטית, בקשה לאשר את ההסכם וליתן לו תוקף של פסק דין; והצדדים אף לא פנו לנוטריון אשר יאמת את חתימתם של הצדדים עליו עפ"י סעיף 2(ג1) לחוק יחסי ממון.

9. בסמוך למועד החתונה פתחו הצדדים חשבון משותף בבנק הבינ"ל (נספח 2 לתצהיר רכוש של התובעת מיום 6.11.2019 תלה"מ 21808-02-19). במקביל, הוסיף כל אחד מהצדדים להחזיק בחשבונו הפרטי.

10. ביום 30.7.2018 אירע אירוע לכאורה אלים. בעקבות תלונה שהוגשה במשטרה נעצר האיש, שהה במעצר בימים 31.8.2018- 2.8.2018, ושוחרר בתנאי שלא ייצור קשר עם התובעת במשך 30 יום (מ"י ...; מ"י ...), והוגש נגדו כתב אישום (ת"פ ...). יצוין, כי התובעת פנתה ביום 12.9.2018 למשטרה וביקשה לבטל את התלונה, אך ללא הועיל (ת/11).

11. לאחר דברים אלה לא חזר לשכון שלום במעונם של הצדדים. המגורים המשותפים נפסקו ביום 31.7.2018, ובני הזוג התגרשו זמ"ז בג"פ ביום 6.2.2020.

<u>ההליכים המשפטיים</u>

12. ביום 2.8.2018 פתחה התובעת הליך יישוב סכסוך. בהעדר הסכמות נסגר ההליך ביום 6.9.2018 (י"ס 4919-08-18; ת/10).

13. בד בבד הגישה התובעת בקשה לצו הגנה (ה"ט 4997-08-18). בו ביום ניתן, במעמד צד אחד, צו הגנה כלפי התובעת, אשר הוארך ביום 5.8.2018 בהחרגת הבית ברח' ... אליו הורשה הנתבע לשוב (ת/9). ביום 20.9.2018, לבקשת התובעת, בוטל צו ההגנה.

14. ביום 3.1.2019 הגיש האיש בביה"ד הרבני תביעת גירושין (נספח 12 לכתב התביעה).

15. ביום 10.2.2019 הגישה התובעת תביעת מזונות אשה בה עתרה לחייב את הנתבע לשאת ולשלם מזונות ומדור בסך של 25,000 ₪ לחודש (תלה"מ 19-02-21769) ; ותביעה רכושית בה עתרה להצהיר בין היתר על זכותה במחצית מהזכויות בנכס, ולחלופין לזכויות בנכס המשקפות באופן יחסי את היקף הכספים ששולמו ע"י התובעת ובני משפחתה, ולחלופי חלופין השבה של מלוא הכספים ששולמו ע"י התובעת ובני משפחתה בצירוף ריבית והפרשי הצמדה. כמו כן, התבקש סעד הצהרתי לפיו מחצית מכלל הרכוש/ הנכסים/ הכספים/ זכויות מכל מין וסוג הרשומים ע"ש הנתבע, בין בעצמו ובין עם אחרים, ואשר נצברו בחיי הנישואין, שייך לתובעת, אך לא הוכח דבר בעניין זה והסעד אף נזנח בסיכומים (תלה"מ 19-02-21808).

16. הנתבע הגיש ביום 18.11.2019 תביעה כספית בה עתר לחייב את האשה לשלם 400,000 ₪ דמי פיצויים על נזקים שגרמה לאיש בגין סירוב למתן גט, גניבה וניסיון להטעיית בית המשפט, ונישואים במרמה והיריון מדומה (תלה"מ 19-11-41681).

17. בדיון קדם משפט ביום 17.3.2019 נשמעו חקירות הצדדים בבקשה למזונות זמניים (בקשה מס' 1 תלה"מ 19-02-21769). ביום 16.4.2019 נדחתה הבקשה; וביום 10.9.2019 נדחתה בקשת רשות ערעור (רמ"ש 19-05-58916).

18. בדיון קדם משפט ביום 16.9.2019 הסכימו הצדדים כי מועד הקרע הוא יום 2.8.2018 (שם, עמ' 19). הוריתי לצדדים להגיש תצהירי רכוש. ביום 6.11.2019 הגישה התובעת תצהיר רכוש במסגרת תלה"מ 19-02-21808; וביום 11.12.2019 הגיש הנתבע "תצהיר תובע גילוי מסמכים/ רכוש ותמליל שיחה" במסגרת תלה"מ 19-02-21769.

19. ביום 22.9.2019 מיניתי את גב' יאנה גרבר, מומחית להשוואת כתב יד ולהשוואת מסמכים, כמומחית מטעם ביהמ"ש להגיש חוות דעת בשאלה האם חתימה אותנטית של התובעת מופיעה על גבי העתק ההסכם (בקשה מס' 1 תלה"מ 19-02-21808). הנתבע, בסופו של יום, חזר מבקשתו (שם, הודעה מיום 11.12.2019).

20. הצדדים קבעו, בהסכמה, הסדר דיוני לפיו ההליכים יתנהלו על סמך תצהירים וראיות שצורפו לכתבי בי דין שהוגשו בכל אחד מהתיקים שבכותרת, ללא צורך בהגשת תצהירים נוספים של בעלי הדין; ובנוסף, תצהירי עדים שאינם בעלי דין יוגשו באופן סימולטאני עד ליום 6.8.2020 (בקשה מס' 6 תלה"מ 19-02-21808). ביום 3.11.2020 הגישה התובעת תצהירי עדים מטעמה ואילו הנתבע בחר לא הביא עדים מטעמו.

21. לצורך הבירור התקיימו שתי ישיבות הוכחות בימים 29.11.2020 ו – 30.11.2020 במהלכן נשמעו חקירות נגדיות של הצדדים ועדים מטעמם: גב' מ.ס - מכרה של התובעת ומשפחתה (עמ' 16, ש' 21) (להלן- **ס'**) (עמ' 16-17), ; גב' ש.צ- חברת ילדות של התובעת (עמ' 17, ש' 12) (להלן- **צ'**) (עמ' 17) ; מר מ.ל- אביה של התובעת (להלן- **ל'** או **מ'**) (עמ' 36-36) ; עו"ד ת.ר.כ - דודתה של התובעת (להלן- **הדודה** או **ר'** או **ת'**) (עמ' 37-44) ; **התובעת** (להלן גם- **ד'**) (עמ' 60-45) ; **הנתבע** (להלן גם- **י'**) (עמ' 60-76).

22. בתום פרשת ההוכחות הסכימו הצדדים להגיש לתיק בית המשפט את העתק תיק ביה"ד הרבני (הוגש ביום 3.12.2020) והתיק הפלילי (עמ' 60, ש' 4-6).

23. הצדדים הגישו סיכומים בכתב. סיכומים וסיכומי תשובה של התובעת הוגשו בימים 4.3.2021, 30.6.2021 ; סיכומים של הנתבע הוגשו ביום 28.5.2021.

24. במהלך ישיבות הוכחות ביום 30.11.2020 הגישה התובעת, אגב חקירתו של הנתבע, שני פרוטוקולים מתוך ההליך הפלילי שהתנהל נגד הנתבע (ת"פ ..) : פרו' מיום 3.11.2020 (מוצג 5) ופרו' מיום 11.11.2020 (מוצג 1).

25. ביום 27.10.2021 ניתנה הכרעת דין שזיכתה את הנתבע מהאישומים שיוחסו לו במסגרת ת.פ .. בעקבות כך ביקש הנתבע לצרף כראיה לתיק את הכרעת הדין (בקשה מס' 14 מיום 1.11.2021). התובעת לא התנגדה לבקשה, וביום 8.11.2021 נעתרתי לבקשה.

26. כעת ניתן פסק הדין.

<u>טענות הצדדים</u>

27. **תמצית טענות התובעת:**

<u>לעניין התביעה הרכושית</u> –

א. הנתבע לא הוכיח את טענתו כי בין הצדדים השתכלל הסכם ממון בר תוקף השולל את זכויות התובעת.

ב. בני הזוג פעלו הפוך מעקרונות ההסכם שלא נחתם וממילא ראו בבית נכס משותף.

ג. לחילופין, השבחה ה"שלד" יצרה נכס חדש שהוצא מרשימת הנכסים שאינם ברי איזון.

<u>לעניין תביעת הפיצויים</u> –

א. בני הזוג בחרו למסד את הקשר מתוך רצון חופשי ולא מחמת נישואים במרמה או הריון מדומה, ואין שום בסיס לתביעת הנתבע לפיצוי מהאשה.

ב. גירושי הצדדים לא נעשו בנסיבות בהן "האשה עיכבה את הגט".

<u>לעניין תביעת המזונות</u> –

א. הפירוד בין בני הזוג נבע מדרישת הנתבע כי האשה תסתלק ותעזוב, ולא הייתה לאשה כל אחריות או אשם בפרידה או בעזיבת הבית.

ב. עד לרגע בו גורשה האשה מביתם המשותף של בני הזוג, הנתבע דאג למדור האשה ומזונותיה באופן מלא, והנתבע לא הצביע על שום עילת פטור ממזונות אשה וממדור, וממילא הסכם הממון חסר כל תוקף משפטי.

ג. הנתבע לא סתר את טענות התובעת בתביעת המזונות לעניין רמת החיים של בני הזוג, ואפילו לא ניסה לאתגר אותן ולמעשה ויתר לחלוטין על חקירות נגדיות בנוגע לתביעת המזונות והמדור.

28. **תמצית טענות הנתבע** :

<u>לעניין התביעה הרכושית</u> –

א. אין יריבות עם התובעת, באשר בפועל הוריה טוענים – ללא בסיס – כי הם שנתנו לנתבע כספים רבים למימון בניית הבית, ודי בכך לדחות את התביעה על הסף.

ב. התובעת לא הניחה ראיה ברורה המלמדת על העברת כספים לנתבע בגין הנכס, ואף לא הביאה ראיה שהנתבע הסכים כביכול לייחס לכך זכויות לתובעת.

ג. התובעת הציגה שיקים לא רלוונטיים לנכס, ומרביתם שולמו ע"י הנתבע והוחזרו.

ד. התובעת נשענת בחוסר תום לב על דברי הנתבע בתיק ההוצל"פ , אך הדברים נאמרו במטרה להרוויח זמן. ככל שהנתבע לא היה משיג משכנתא ייתכן שהיה מקווה שהוריה

של התובעת כפי שהבטיחו היו מסייעים, אך בפועל לא נדרש הנתבע לעזרתם, והשיג את המשכנתא.

ה. הסכם הממון החתום ע"י שני בני הזוג מלמד על ההבנה בין הצדדים לגבי יחסיהם ובכלל; וההסכם אמיתי לכל דבר ועניין, כפי שהתובעת מאשרת דה פאקטו בתמליל.

<u>לעניין תביעת הפיצויים</u> –

א. חלפו 18 חודשים ממועד הדרישה ועד המועד שניתן הגט , והעיכוב נגרם באשמת התובעת, אשר הפרה את ההסכם בין הצדדי ולאחר מכן גם את זה שהתחייבה בפני ביה"ד הרבני.

ב. התובעת פעלה לבצע אקט פסול של גניבה של ההסכם, חדירה לפרטיות (חיטוט בטלפון ובמסמכי הנתבע), ניסיון להוציא דבר במרמה ע"י הגשת תביעות מנוגדות לקבוע בהסכם, הימנעות מהצגת ההסכם והכחשה של קיומו. בהתנהלותה גרמה התובעת לנתבע סבל, לרבות נפשי והטרדתו לשווא.

ג. התובעת השיגה הסכמה לנישואים במרמה; התובעת מעולם לא הייתה בהריון מהנתבע ולכן גם לא הפילה; שקר גס ובלתי אנושי גרם לעלויות והוצאות מיותרות של חתונה והסב לנתבע נזק ופגיעה נפשית.

<u>לעניין תביעת המזונות</u> –

א. התובעת נכנסה לנישואים עם הנתבע בידיעה כי הוא בתקופה נפשית וכלכלית מהחמורות בחייו, חסר אמצעים כלכליים ואף נתון בחובות גדולים. כפועל יוצא מהמצב הכלכלי חיו בני הזוג ברמת חיים צנועה.

א. מעבר להיותה של התובעת בעלת כושר השתכרות בבחינת 'יוצאת מעשה ידיה', התובעת בפועל לא נשענה על הנתבע אלא הסתמכה בעיקר וכדבר שבשגרה על הוריה.

ב. גם בהסכם הממון כתוב מפורשות כי בכל מקרה הצדדים מסכימים כי בין בחייהם המשותפים ובין לאחר פירודם לא יהיו להם טענות כלפי משנהו, לרבות בעניין מזונות אשה.

<u>דיון והכרעה</u>

<u>הערה מקדמית</u>

29. התובעת הביאה לתמיכה בגרסתה עדויות של קרובי משפחה ומכרים והגישה גם מסמכים שונים. לעומת זאת, עדותו של הנתבע היא עדות בעל דין יחידה, והוא לא הביא עדויות של עדים נוספים.

30. בחקירתה הנגדית טענה התובעת כי הוריה עומדים מאחורי התביעה "אני וההורים שלי מגישים את התביעה הזאת. הם ממנים לי את התביעה" (עמ' 47, ש' 27-28; ר' גם: ל'-עמ' 19, ש' 8). משכך, מר ל' הוא 'עד מעונין', עניין המהווה גורם נכבד בשיקולי בית המשפט לעניין מהימנותו של העד והמשקל הראייתי הראוי ליתן לדבריו. עדותה של עו"ד ר' נכנסת אף היא בגדרי אותה הגדרה, במיוחד נוכח תשובתה "עדות לא תקבל מאיתנו" במענה על פנייה של הנתבע לקבל תצהיר "שהיה הסכם ממון בנוכחותם את וצ'" (נספח 1 לתצהיר ר'). לעומת זאת, עדויות המכרות (צ', ס') הן עדויות ניטראליות, אך חסרות משקל ראייתי של ממש (ר' להלן).

31. בענייננו, התרשמתי כי גרסאותיהם ועדויותיהם של בני הזוג והעדים מטעם התובעת לא היו נקיות מספקות בעניינים שונים (ר' להלן). משכך, לאור קשיים מובנים בעדויות שנשמעו

בפניי, מצאתי לנכון ליתן משקל יתר לקיומן/ העדרן של ראיות ועדויות חיצוניות ולשיקולים של סבירות, הגיון ושכל ישר, והכל כפי שיפורט בפסק הדין.

<u>התביעה הרכושית תלה"מ 21769-02-19</u>

32. **השאלה העומדת על הפרק** - האם עלה בידי התובעת להוכיח שיתוף ספציפי בבית או בהשבחתו ממצב של שלד למצב של גמר בנייה? הכרעה של שאלה זו מצריכה בחינה של שאלות מרכזיות כדלקמן:
א. האם השתכלל הסכם: האם התגבשה גמירות דעת מצד התובעת להתחייבות מחייבת בין הצדדים; והאם נחתם ההסכם ע"י התובעת.
ב. ככל שהשתכלל ונחתם הסכם - מה תוקפו המשפטי של ההסכם.
ג. ככל שהסכם נעדר תוקף משפטי מחייב כהסכם ממון - האם עלה בידי התובעת להוכיח כוונה לשיתוף ספציפי בנכס או בהשבחתו או זכות להשבה.

<u>מתווה נורמטיבי</u>

33. עסקינן בצדדים שנישאו זל"ז בשנת 2016, אשר גם מתוך הנחה שחתמו על הסכם ממון, הם לא פנו לנוטריון אשר יאמת את חתימתם עליו עפ"י סעיף 2(ג1) לחוק יחסי ממון, וגם לא הגישו, מעולם, באיזה ערכאה שיפוטית בקשה לאישור ההסכם (סעיף 27 מוצג 3). ועל כן לכאורה המשטר הרכושי החל על יחסי הממון בין הצדדים הינו "הסדר איזון המשאבים" הקבוע בחוק יחסי ממון.

34. על פי הסדר זה במועד פקיעת הנישואין או במועד מוקדם יותר ובתנאי שחל קרע בחיי הנישואין, זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג [סעיף 5(א) לחוק יחסי ממון], למעט נכסים שהיו לבני הזוג ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין (להלן- **נכסים חיצוניים**) [שם, סעיף 5(א)(1)]. על 'נכסים חיצוניים' חל ההסדר הכללי שמעוגן בסעיף 4 לחוק יחסי ממון לפיו: "אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקנינים של בני הזוג, להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני". עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה, אין להוציא מכלל אפשרות יצירת שיתוף בנכס חיצוני מסוים מכח הדין האזרחי הכללי (להלן- **הלכת השיתוף הספציפי**) [ע"א 1915/91 יעקובי נ' יעקובי, פ"ד מט(3) 529, 621 (1995); רע"א 8672/00 אבו רומי נ' אבו רומי, פ"ד נו(6) 175, 183 (2002)].

35. על פי הלכת השיתוף הספציפי יכול ש'נכס חיצוני' של בן זוג אחד יכלל בכל זאת בצבר הנכסים בני האיזון בהתקיים נסיבות מיוחדות המכונות בפסיקה "דבר מה נוסף" שמעבר לעצם קיומם של חיי הנישואין [בע"מ 1398/11 אלמונית נ' אלמוני (26.12.2012)].

36. נטל ההוכחה על קיומה של כוונה ספציפית לשיתוף בנכס מוטל על בן הזוג הטוען לקיומה, הוא המוציא מחברו, וכל מקרה נבחן לפי נסיבותיו [ע"א 7750/10 בן גיאת נ' הכשרת היישוב ביטוח בע"מ (11.8.2011); בע"מ 4545/09 פלוני נ' פלונית, פסקה 6 (7.1.2010); בג"צ 287/16 פלוני נ' ביה"ד הרבני הגדול בירושלים (27.3.2016), פסקה 14]. עם זאת, מתוך תפיסה לפיה בית המגורים אינו נכס ככל הנכסים אלא נחשב "גולת הכותרת" של השיתוף הזוגי, נקבע בפסיקה כי נטל ההוכחה החל על הטוען לשיתוף בו קל יותר בהשוואה לנכסים אחרים, אך זאת רק כל עוד מתקיים אותו "דבר מה נוסף" המצביע על כוונת שיתוף באותו נכס [ע"א 806/93 הדרי נ' הדרי, פ"ד מח(3) 685, בעמ' 690 (1994); בע"מ

1398/11 אלמונית הנ"ל, פסקה 13 לחוות הדעת של כב' השופט עמית; ע"א 7750/10 הנ"ל פסקה 5 לחוות הדעת של כב' השופט פוגלמן].

37. לאורך השנים הובאו בפסיקה נסיבות עובדתיות שונות שנקבע, כי יש לשקול בעת יציקת תוכן לדרישת ה"דבר מה הנוסף" [בע"מ 1398/11 הנ"ל, פסקאות 17-21 לחוות הדעת של כב' השופט דנציגר, פסקה 2 לחוות הדעת של כב' השופט עמית; דנג"צ 8537/18 פלונית נ' ביה"ד הרבני הגדול בירושלים (24.6.2021), סעיפים 31-32 לחוות הדעת של כב' הנשיאה חיות]. עם זאת, הפסיקה הדגישה, כי המבחן לקיומם של הפרמטרים "אינו מבחן טכני ואינו בבחינת תוצאת צבירה מספרית של נתונים, סכומי השקעה, שנות מגורים וכיו"ב נתונים", אלא הבחינה צריכה להיות על דרך שילוב כל הנתונים, אשר ביניהם קיים לעתים מתח [עמ"ש (ב"ש) 38713-10-15 ב.א.ק נ' א.א.ק (7.3.2016)]. מעל לכל ההנחיות ניתנה בפסיקה ההנחייה לפיה שיקולי הגינות הם שינחו את שיקול הדעת: "הפרשנות בה דיברנו יסודה בשיקולי הגינות במקרים שבהם הכף נוטה, במכלול ההשקעות בנכס, בהתנהגות הצדדים הכרוכה בו, לעבר השיתוף" [בע"מ 10734/06 פלוני נ' פלונית (14.3.2007), פסקה ה(2) לפסק הדין של כב' השופט רובינשטיין; ר' גם בע"מ 5939/04 פלוני נ' פלונית, פ"ד נט(1) 665 (2004)].

38. הפסיקה גם הכירה באפשרות שהשבחה של 'נכס חיצוני' תחשב נכס חדש בר איזון. בעניין זה הבחינה הפסיקה בין השבחה שמקורה בנסיבות חיצוניות כגון תנודות בשוק ההון, ריבית, עליית מחירי השוק וכיו"ב והשבחה שמקורה בעמל או בהשקעה כספית. השבחה מכוח נסיבות חיצוניות דינה כדין הנכס עצמו. דהיינו, מקום בו הנכס אינו בר איזון גם השבחה "חיצונית" ביחס אליו אינה בת איזון. לעומת זאת, השבחה הנובעת מעבודת בעל הנכס, בן זוגו או שני בני הזוג או מהשקעת משאבים משותפים של בני הזוג או מהשבחה שנעשתה באמצעות נכס בר איזון בתקופת הנישואין היא נכס נפרד ועצמאי, דינה כדין נכס בר איזון [עמ"ש (ת"א) 1279/07 פלונית נ' פלוני (28.6.2010); תמ"ש (ק"ג) 12648-02-15 פלוני נ' פלונית (29.4.2018); תמ"ש (י-ם) 21342/04 א.ש נ' א.ד (24.6.2008); תמ"ש (נצ') 26191-02-10 ח.ס נ' א.י.ב.א (18.315); שחר ליפשיץ "יחסי משפחה וממון: אתגרים ומשימות בעקבות תיקון מס' 4 לחוק יחסי ממון" (חוקים א) 227, בעמ' 266 (2009)].

<u>מן הכלל אל הפרט</u>

<u>גמירות דעת של התובעת</u>

39. הנתבע היה מעונין להבטיח כי מצבת הנכסים שהביא עמו לנישואים, ובכללם הנכס, יישאר 'נכס חיצוני': "יש לי נכסים ולא (צ"ל לה- ס.א) אין שום קשר, לא בפירות שלהם ולא בשום דבר אחר" (עמ' 10, ש' 14). לפיכך, עו"ד גנים ערך עבורו הסכם ממון (התובעת- עמ' 53, ש' 15-16; הנתבע- עמ' 61, ש' 24; מוצג 3).

40. ההסכם נועד "להבטיח ולשמור את מלוא הזכויות הכלכליות אשר תהא לכל צד במסגרת חייהם המשותפים כבני זוג נשואים" (והואיל שני, מוצג 3). בהסכם נכתב, באופן ברור וחד משמעי, כי תתקיים הפרדה רכושית מוחלטת בהתייחס לנכסים מלפני הנישואין: "כל הנכסים שיהיו ושהינם כיום בבעלות הנתבע, מכל מין וסוג שהוא, בין דניידי ובין דלא ניידי, בין הרשומים רישום פורמאלי ובין המצויים בחזקתו בפועל של הנתבע ובין שאינם מצויים בחזקתו של הנתבע בפועל. כל רכוש שכזה ו/או נכס שכזה, יהא על אף כל מקרה ובכל אירוע לרכושו הבלעדי של הנתבע בין בחייו ובין לאחר מותו" (סעיף 6, מוצג 3); בהתייחס למתנות וירושות שיתקבלו (שם, סעיף 8); ובהתייחס לנכסים אחרים

שיצברו במהלך הנישואין: "כל הכספים ו/או הזכויות מכל מין וסוג שיחסכו ו/או יצברו במשך תקופת החיים המשותפים בין הצדדים יהיו שייכים לצד שהכספים רשומים על שמו ו/או נצברו על שמו ו/או נחסכו על שמו, הן בבנק והן במקום העבודה" (שם, סעיף 11).

ההסכם מגדיר מהו "רכוש נפרד" באופן גורף: "כל רכוש מכל סוג שהוא שנרשם לפני מועד חתימת הסכם זה או במהלך החיים המשותפים על שם בן זוג, בין בדרך של רישום בפנקס המתנהל עפ"י דין, בין בדרך של הסכם המעביר או מקנה לבן הזוג זכויות כלשהן ובין אם בדרך של רישום המתנהל בבנק ובכל מוסד כספי בנקאי כלשהו" (שם, סעיף 9). ההסכם מחיל את ההגדרה של "רכוש נפרד" באופן נרחב: "כל פירותיו ופירות פירותיו של רכוש זה וכן יהיה בעלים של כל תמורה שתתקבל ממימוש הרכוש הנ"ל וכן יהיה בעלים בלעדי של כל נכס אחר שייווצר מגלגולו של הרכוש הנ"ל" (שם, סעיף 4).

לעומת זאת, ההסכם קובע כי רכוש משותף של שני בני הזוג כולל: "כל רכוש שיירשם על שם בני הזוג יחדיו בהסכמתם", וכן "כל נכס שהצדדים יסכימו בכתב ובחתימת ידם שהוא רכושם המשותף" (שם, סעיפים 15-16)

41. הדרישה לחתום על ההסכם הגיעה ימים בודדים לפני החתונה: "כאשר אני והנתבע עמדנו להתחתן 4 ימים לפני החתונה, הנתבע פתאום אמר שהוא רוצה הסכם ממון וזה היה משהו מופרך" (התובעת- עמ' 52, ש' 33-34; ר' גם: הדודה- עמ' 37, ש' 17; הנתבע- עמ' 14, ש' 26).

42. התקיימה פגישה בבית קפה 'פרש' בנוכחות התובעת ואביה והנתבע ואביו (להלן- **הפגישה או הפגישה בבית קפה 'פרש'**). הוזמנו לפגישה גם דודים של התובעת: עו"ד ר' ובעלה מר צ.כ שכבר הייתה היכרות מוקדמת בינו לנתבע (ל'- עמ' 32, ש' 35; ר'- עמ' 40, ש' 27-29; התובעת- עמ' 53, ש' 4-5, הנתבע- עמ' 61, ש' 27; עמ' 65, ש' 4-5). הנתבע הביא עמו לפגישה את ההסכם: "הייתה טיוטא שהנתבע החזיק והביא אותה לבית הקפה" (התובעת- עמ' 53, ש' 11; ר' גם: הנתבע- עמ' 64, ש' 8-9; ל'- עמ' 20-21; ר'- עמ' 39, ש' 16).

בחקירתו הנתבע שפך אור איך נוצרה הסיטואציה שהובילה לפגישה בבית קפה 'פרש': "היינו אמורים לחתום אצל גנים, את ההסכם הזה. הגענו למשרדו ברמת גן באזור מתחם הבורסה, היו שם אני ואבא של ד' וד'. הם לא רצו לחתום על ההסכם. הם ביקשו שת' הדודה רוצה לראות את ההסכם ודחינו את זה לשעה 16:00 אחה"צ. הם תיאמו איתה שהיא תבוא לראות את ההסכם בקפה ברמת אביב. ... **ש: ז.א העברת לה את ההסכם לפני כן?** ת: לא. הם היו איתי, הם היו איתי. הם הלכו בצהרים ובאו בשעה ארבע. ... **ש: היום למדנו שגנים ואתה חברים, גנים מנסח לך את ההסכם, ואתה אתה אומר שד' מהצד שלה רצתה להתייעץ בת'. לפני שהיא חותמת על הסכם כזה?** ת: כן" (עמ' 64, ש' 3-6, 10-13, 21-23).

43. התיאור שהנתבע מסר מתיישב עם עדותה של עו"ד ר' ממנה יוצא כי המטרה הדומיננטית שהפגישה זומנה הייתה ליתן ייעוץ לתובעת: "אני הגעתי לדודה (צ"ל כדודה- ס.א) של ד' שרצו להתייעץ איתה מה דעתה אחד על החתן המיועד ששחלף (צ"ל ששלף- ס.א) הסכם ממון 4 ימים לפני החתונה וביקש מד' לחתום עליו. ד' התקשרה ואמרה שההסכם לא משהו והאם אני מסכימה לבוא לבית הקפה יחד עם בעלי צ' ולדבר" (עמ' 37, ש' 15-19),

והמטרה השולית הייתה היכרות עם המשפחה המורחבת: "הפגישה הייתה בין היתר פגישת היכרות" (עמ' 40, ש' 21).

44. בחקירתה הנגדית עו"ד ר' ניסתה למזער את התפקיד שמילאה באותה פגישה: "אני קראתי בעיון את הסכם הממון, את הטיוטה שהובאה לבית הקפה. **ש: ועברת יחד עם הצדדים סעיף סעיף?** ת: לא. זאת לא הייתה פגישת ייעוץ משפטי בה עוברים על הסעיפים אחד אחד". (עמ' 37, ש' 11-14).

עם זאת, דבריה של עו"ד ר' מגלים שהתקיימה על ידה בחינה קפדנית של ההסכם: "קודם כל דיברנו על מה קורה עם הרכוש שנצבר במשותף, דיברנו על זה בפגישה. אבל הבעל כמובן התנגד לשנות כל סעיף ...הנתבע התנגד לכל שינוי" (עמ' 38, ש' 5-18), ובהמשך: "ושוחחנו על התכנים והוספתי בכתב יד את התוספת" (עמ' 39, ש' 26, 29-31). תימוכין לכך נמצאו בדברי התובעת שבחקירתה אישרה: "ות' הסתכלה על הסכם הממון והיה לה מה להגיד בפירוש" (התובעת- עמ' 53, ש' 7), וגם בדברי הנתבע: "אני אגיד לך עברנו סעיף סעיף, גם ת' יצאה איתה החוצה עם ד'. היא הסבירה לה בדיוק ועוד פעם הסבירה לה" (עמ' 63, ש' 22-23 ; עמ' 14, ש' 21-22, 26-27).

45. לאור הנ"ל נמצא, אפוא, כי ר' הגיעה לפגישה במטרה ברורה לבדוק את ההסכם ב'עיניים של התובעת', כפי שהתבקשה ע"י התובעת, והיא עברה על ההסכם והבהירה לתובעת את משמעות תוכנו.

46. התובעת מנסה לקעקע את ערכו הראייתי של ההסכם ע"י טענה של העדר גמירות דעת של הצדדים בכלל ושל התובעת בפרט. איני מקבלת את הטענה, ואנמק.

<u>ראשית</u>, התובעת נאחזת, כמוצא שלל רב, בלשון סעיף 7 להסכם שם נכתב: "שני הצדדים מצהירים ומסכימים כי כל הנכסים שיהיו ושהינם בבעלות ד' מכל מין וסוג שהוא, בין דניידי ובין דלא ניידי, בין הרשומים רישום פורמאלי ובין המצויים בחזקתו של הנתבע בפועל ובין שאינם מצויים בחזקתו של הנתבע בפועל, כל רכוש שכזה, ו/או נכס שכזה, יהא על אף כל מקרה ובכל אירוע, לרכושו הבלעדי של הנתבע, בין בחייו ובין לאחר מותו", ועל בסיס ניסוח זה שגוי זה, עניין שאינו במחלוקת, היא מבקשת ללמוד על העדר גמירות דעת של הצדדים בכלל ושל התובעת בפרט. טענה זו אין בה ממש. במקרה דנן השתכנעתי כי המדובר בטעות סופר מהטעמים המצטברים הבאים: <u>האחד</u>, אין לתובעת נכסים מלפני הנישואים. לכן, נוסח סעיף 7 להסכם כפי שהוא מופיע תוך התייחסות לנכסים של התובעת הרשומים רישום פורמאלי ע"ש הנתבע או מצויים בחזקתו, נעדר כל הגיון, דבר המלמד כשלעצמו כי נפלה טעות סופר ע"י אזכור השם "ד'" במקום "הנתבע"; <u>השני</u>, עצם ההפנייה לסעיף 7 להסכם כמלמד לכאורה על העדר גמירות דעת נעשתה רק עתה, דבר המלמד כשלעצמו כי מדובר בטעות סופר, אשר נעלמה מעיני עו"ד ר' ובני הזוג בעת שהתקיימה הפגישה. וכפי שהעיד הנתבע: "לפי דעתי יש פה טעות. בחיים לא התכוונתי שיהיה כזה דבר. לזה שאני אקח לה רכוש שלה. רכוש שלי זה רכוש שלי. יש לי רכוש שלי אני לא צריך את שלה. לפי דעתי נרשם הנתבע במקום ד'. לפי מה שאני קורא את זה. **ש: אם כך זה הגיוני שתחתמו על מסמך כזה, כשאתה בעצמך אומר שאין בו את מה שהתכוונתם?** ת: אני פעם ראשונה רואה גם ת' לא עלתה על זה, גם אני לא עליתי על זה, זו פעם ראשונה שאני רואה את זה ואני אומר שזו טעות וגם ת' לא עלתה על הזה, פעם ראשונה אתה אומר את זה פה" (הנתבע- עמ' 63, ש' 12-19).

שנית, סעיף 21 להסכם המקורי קובע ויתור על "כל זכויות כספיות וכן לא יהיו להם תביעות כספיות ו/או אחרות מכל מין וסוג שהוא כלפי משנהו, בעת החיים המשותפים ביניהם ו/או לאחר הפירוד ביניהם, לרבות לא תהא כל זכות למזונות אשה לד', וכל זאת וללא חשיבות בגין איזו סיבה נגרם הפירוד ו/או מי גרם לפירוד". בעניינו, חששה עו"ד ר' כי התובעת עלולה להיות "קורבן לתופעת סרבנות גט" (סעיף 16 לתצהיר), והיא הציעה תוספת לסעיף 21 להסכם, אותה כתבה על גביו בכתב ידה (עמ' 40, ש' 8), לפיה: "הצדדים מתחייבים כי אם מי מהם ירצה להביא את נישואיהם לכדי סיום, יפעלו במשותף למתן גט. היה ומי מהצדדים יעכב מתן גט, יפצה את משנהו בסך 100,000 ₪ לכל שנה. במקרה בו הנתבע יעכב את מתן הגט, ישלם הנתבע גם מזונות האשה, למרות האמור לעיל". הניסוח אמנם הדדי, אבל נועד להגן על התובעת במיוחד: "שאם הם יתחתנו ואם יהיה הסכם ממון לפחות תוכל לצאת מהנישואין האלה אם היא תרצה מהר" (עמ' 40, ש' 13-14; סעיף 17 לתצהיר ר'; ר' גם התובעת- עמ' 54, ש' 34). עניין זה עמד לנגד עיני משפחת המוצא של התובעת, והנתבע לא התנגד: "אבא שלה רצה את זה. אבא שלה התעקש על זה. ..., אבא שלה עמד על זה שהוא רוצה שאני אתן לה גט עם (הטעות במקור- ס.א) יהיה מצב כזה" (הנתבע- עמ' 63, ש' 23-32; עמ' 138 ש' 6-7 מוצג 1). לעומת זאת, במועד הפגישה ברור לתובעת "שלא מגיע לה כלום" (ל'-עמ' 32, ש' 31-32), ועוד ברור כי גם לאחר שהתובעת ומשפחתה הערימו קשיים "על הסעיפים של הסכם הממון שהם רצו לשנות" (הנתבע- עמ' 63, ש' 25), הנתבע לא מסכים לשינוי כלשהו (ר'- עמ' 38, ש' 13, 17). כך יוצא גם מעדותו של אביה של התובעת: "**ש: למה יפגשו בבית קפה ויפגשו עם עו"ד בהכשרתה ובעצם לא תהיה חתימה על ההסכם, מה הרעיון?** ת: אני יודע שהיה שם איזה תיקון. רצו לעשות תיקון הוא הרי כתב שם דברים הזויים שהוא יורש את הבת שלי והיה תיקון כי היו דברים הזויים בהסכם ממון שלא מגיע לה כלום. לכן כנראה העסק נדחה לא נחתם ולא שום דבר, כלום נשכח. ... **ש: אז אתה היית נוכח בפגישה הזאת. ואתה יודע שהוא רוצה להחתים אותה על דברים הזויים לשיטתך?** ת: נכון. אבל לא התערבתי בעניינים האלה. **ש: היית מודע לדברים ההזויים?** ת: שמעתי את זה" (ל'-עמ' 32, ש' 28- עמ' 33, ש' 8). כך יוצא גם מעדותה של עו"ד ר' שאמנם דיברה על תוספת (לשון רבים), אך פרטה תוספת יחידה (סעיפים 13, 17, 19 לתצהיר; עמ' 39, ש' 3-5). כך יוצא גם מדבריה של התובעת: "אמרתי שהיינו צריכים לבוא לעו"ד גנים אחרי כמה ימים ולחתום והנתבע ידע את זה" (עמ' 54, ש' 20).

47. לאור כל הנ"ל, **מסקנתי היא כי התגבשה גמירות דעת מצד התובעת להתקשרות מחייבת בין הצדדים**.

<u>התובעת חתמה על ההסכם</u>

48. אין חולק, כי הסכם מקורי אינו בנמצא, ויש רק העתק צילומי של ההסכם מיום 12.4.2016, חתום לכאורה ע"י שני הצדדים ונושא חתימות המתיימרות להיות גם של התובעת (מוצג 3), אלא שהנתבע טוען כי זוהי חתימתה של התובעת ומנגד טוענת התובעת כי אלו זויפו.

49. בחקירתה נגדית עמד הנתבע על כך שההסכם נחתם במעמד הפגישה: "**ש: אני מדבר על החתימה. איך היא נעשתה?** ת: ליד כולם, ליד אבא שלה, דוד שלה דודה שלה, היה גם אבא שלי" (עמ' 61, ש' 34- עמ' 62, ש' 1, 7). מנגד, עמדה התובעת על כך שההסכם לא נחתם, והחתימה על גבי העתק ההסכם היא חתימה מושתלת ואינה חתימה אותנטית של התובעת: "...ולא חתמתי על ההסכם ממון הזה. ההסכם הממון הזה לא הוגש אליך חתום ואני יכולה להגיד לך את זה בוודאות ושבעלי לשעבר יבוא לבית המשפט עם ההסכם

האמיתי שלא נחתם רק הטיוטה ויראה את זה. ... אני לא חתמתי על דבר כזה... ואני לא חתמתי בבית קפה" (עמ' 52, ש' 23-30), ובהמשך: "אני לא אמרתי שלא הייתה טיוטה. אני לא הכחשתי שהייתה טיוטה אני אמרתי שלא חתמתי עליה. ...אני לא אחתום על כזה הסכם" (עמ' 53, ש' 14-15, 20-23; עמ' 2, ש' 4, 7).

50. כידוע, נטל השכנוע להוכחת טענה מסוימת מוטל על הצד שהטענה מקדמת את עניינו במשפט. על תובע הנטל להוכיח את כל יסודותיה של עילת התביעה, החיובים והשליליים, ואילו על נתבע הנטל להוכיח את כל רכיביה של טענת ההגנה שהוא מעלה [ע"א 78/04 המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ (5.10.2006)].

51. הנטל להוכיח שהיה הסכם חתום היה בתחילת הדרך לפחות לפתחו של הנתבע שביקש להסתמך על ההסכם כהסכם מחייב. בעניינו, הנתבע ויתר על מינוי מומחה מטעם בית המשפט (החלטה מיום 11.12.2019), וגם בחר לא להביא את אביו לעדות מטעמו הגם שהאב נכח בפגישה, בהסבירו כי: "אבא שלי זה נראה לו מצחיק שהוא צריך לבוא להעיד שיש לי הסכם ביד" (עמ' 62, ש' 1, 9). הנתבע הסתפק בחקירתה של התובעת על תוכנו של תמליל פגישה שכיוצא מדברי בני הזוג, שנאמרו בזמן אמת, התקיימה בין כתלי בית הכנסת (התובעת- עמ' 55, ש' 21; עמ' 39 ש' 15-17 לתמליל; הרב ח'- עמ' 2, ש' 19 לתמליל; התובעת- עמ' 116, ש' 28- עמ' 117, ש' 3 מוצג 5).

52. לאחר בדיקת חומר הראיות מול התמליל מצאתי כי עלה בידי הנתבע להוכיח שהסכם הממון נחתם בידי התובעת, ואבאר.

<u>ראשית</u>, בחקירתה בדיון קדם משפט ביום 17.3.2019 טענה התובעת "הנתבע ידע שאין בינינו הסכם ממון" (עמ' 2, ש' 18) וחתימתה זויפה: "**ש: תאשרי שהחתימות שמופיעות על גבי ההסכם זו החתימה שלך?** ת: לא מאשרת. **ש: את רוצה לומר שהחתימות כאן מזויפות?** ת: כן" (עמ' 3, ש' 11-14). בחקירתה הנגדית התובעת שבה ועמדה על כך שלא היה הסכם חתום: "הייתה טיוטה שהנתבע החזיק והביא אותה לבית הקפה והיא חזרה איתו לבית של אבא שלו... לא היה הסכם ממון הייתה טיוטה אחת אצל הנתבע בזמנו שאני לא יודעת איפה היא והיא לא נחתמה וגם לא דובר עליה בכלל במהלך הנישואין" (עמ' 53, ש' 11-12; עמ' 56, ש' 28-29).

לעומת זאת, ומעבר לכך שאין הגיון שהנתבע ישמור אצלו טיוטה לא חתומה, הרי כיוצא מדברי התובעת בפגישה של בני הזוג עם הרב ח' במהלך חודש ספטמבר 2018 (עמ' 55, ש' 17; עמ' 124, ש' 26- עמ' 125, ש' 1 ת/5), התובעת יודעת על קיומו של הסכם ממון - להבדיל מטיוטה - ואינה מתכחשת לקיומו, אלא לטענתה אין לה העתק (עמ' 34, ש' 4-18):

> "הנתבע: ... הרב, הסכם ממון, היה לנו היא העלימה אותו, העלימה אותו.
> הרב: (לא ברור)
> התובעת: אני העלמתי אותו?
> הנתבע: אז לא העלמת אותו, איפה העתק?
> התובעת: אני העלמתי הסכם ממון?
> הנתבע: איפה ההעתק? יש, יש העתק?
> הנתבע: אני יצאתי מהבית של אבא שלך...
> ...

הנתבע: אצל אבא שלך יש לכם, יש אצל ת' העורכת דין היה אצלכם שתי העתקים, צילמתם אותו גם בטלפון לידי...
התובעת: ת' היה לה העתקים?
הנתבע: כן
התובעת: ת' לא היה לה העתקים.
הנתבע: כן היה לה העתקים, היה לכם העתקים הכל, איפה זה נעלם? אני שמתי את זה במגירה בשולחן אצל אבא שלי..."

ובהמשך (עמ' 42, ש' 2-15):

"הרב: את יכולה להשיג את זה?
התובעת: מה?
הרב: את ה...
התובעת: מה זה בעיה להוציא הסכם ממון. תגיד לי אתה כבוד
הרב. איזה יש לנו... איזה יש לנו?
הנתבע: יש להם את זה בבית, את ההעתק של זה.
..
התובעת: אין לי העתק של הסכם ממון, אין, אין.
הנתבע: מה זאת אומרת אין? למה? היינו ב'פרש' ועשינו את ההסכם, איפה הוא?
התובעת: אצלך בבית
הנתבע: אצל אבא שלך, לא אבל (לא ברור)
התובעת: אז לא, לי אין העתק"

ובהמשך (עמ' 61, ש' ש' 18- עמ' 62 ש' 8):

"הרב: ... את יודעת איפה נמצא הסכם ממון?
התובעת: אני לא יודעת.
הרב: בכלל.
התובעת: מה הבעיה להוציא הסכם ממון?
הרב: לא יודע... איך מוציאים...
התובעת: הסכם ממון אפשר להוציא מהאינטרנט.
הרב: כן? (לא ברור).
הנתבע: לא, אבל מה שרשמנו שמה הכל גם... כל מה שהיה בינינו
הרב: (לא ברור)
התובעת: אני לא יודעת ... י', אני יצאתי מהבית של אבא שלך...
הנתבע: אפשר לעשות את זה, אין בעיה, אפשר לעשות את זה.
הרב: טוב, בסדר, אני גם חושב".

בתמליל השיחה שהובא לעיל מציין הנתבע בפני התובעת את עצם קיומו של הסכם זה, אותו אינו מוצא, והתובעת אינה טוענת כנגדו, בשום שלב, שאין הסכם ממון ואף מציינת כי אם כזה אבד אז אין בעיה ניתן לעשות עוד אחד מחדש, והיא אף לא טוענת שההסכם מעולם לא נחתם (ר' גם עמ' 41, ש' 3-20 ; עמ' 42, ש' 16- עמ' 43, ש' 2 ; עמ' 58, ש' 1-8 לתמליל).

שנית, בחקירתה עומתה התובעת עם תגובותיה, אך לא סיפקה הסבר מניח את הדעת על דברים שלא נאמרו בזמן אמת והיה מצופה שיאמרו או שינתה מההסבר שבזמן אמת נתנה (התובעת- עמ' 55, ש' 28- עמ' 56, ש' 18; עמ' 143, ש' 15-26 מוצג 1; הנתבע- עמ' 67, ש' 27, 33-34; עמ' 68, ש' 5-15, 28-30, 32-33). התובעת גם נמנעה להביא לעדות את הרב ח' שבהנחייתו לכאורה נמנעה מלהדוף את טענות הנתבע [על משמעות ראייתית של הימנעות מהבאת ראיה ראו ע"א 9656/05 שוורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ (27.7.2008)]:

> "ת: אני הגעתי לכבוד הרב אך ורק לשלום בית, זאת הייתה פגישת גישור... אני באמת באתי לפגישה הזאת בתום לב וגם הרב יודע את זה. הנתבע לא בא בתום לב אבל את יכולה לראות לפי השאלות שלו. דיברתי על טיוטה וגם שאלתי אותו "אני העלמתי הסכם ממון?"...
> ...
> ת: הטלפון שלו היה הרוס, אני יכולה להראות תמונה, עוד לפני בכלל שקניתי לו טלפון, נכון שקניתי לו טלפון. יש לציין שבאתי אך ורק לשלום בית. הרב גם הנחה אותי כמה ימים לפני ואמר לי שמה שהנתבע יטיח בי וידבר שאני לא אענה.
> ...
> ת: הזכרונות של הנתבע לא אצלי. במסגרת זה שאני והנתבע נשואים וחיינו יחד אז טיפלנו בהמון דברים ביחד, בעצם עשינו הכל יחד וחלק מהדברים אני צילמתי אז על זה דיברתי"

שלישית, במעמד הפגישה עם הרב טענה התובעת שאין לה דרישות כספיות מהנתבע (עמ' 62, ש' 9- עמ' 63, ש' 3):

> "התובעת: אני פעם רציתי לקחת ממך משהו?
> הרב: עוד דבר, (לא ברור), רק שואלים ...
> הנתבע: אוווהווו... אוווהווו.. כמה אתם רוצים
> הרב: רק שואלים שאלה
> התובעת: אנחנו רוצים?
> הנתבע: אווהווו
> התובעת: אנחנו רוצים?
> הרב: י'?
> הנתבע: זה לא יעזור לכם...
> הרב: י'
> הנתבע: אני אומר לך, אני לא אלך איתכם, אני לא מפחד...
> התובעת: אנחנו רוצים? ...
> ...
> התובעת: מעניין אותי כספים?"

לעומת זאת, מתברר מחקירתה הנגדית של התובעת, כי ניסתה לנצל את הפגישה אצל הרב ח' כדי לשפר את מצבת זכויותיה: "כשהרב שאל אותי: את יכולה להשיג את זה. אז שאלתי אותו: את מה? ואת רואה בתמליל שהרבה דברים מחוקים גם דברים של הרב ואני אומרת מה זה בעיה להוציא הסכם ממון בשורה 6 מהאינטרנט? לא היה הסכם

ממון הייתה טיוטה אחת אצל הנתבע בזמנו שאני לא יודעת איפה היא והיא לא נחתמה וגם לא דובר עליה בכלל במהלך הנישואין ולא התנהלו כזוג לפי מה שהוא מתאר בהסכם ממון, ואני באתי לשלום בית והייתי נחושה בשלום הבית הזה ואני הייתי מוכנה אפילו בשביל שלום הבית הזה להוציא הסכם ממון מהאינטרנט זו הייתה הכוונה שלי, ולעשות הסכם פיירי והוגן שבעצם היינו מכלילים את הבית ברחוב ... על מה שעבדתי והשקעתי" (עמ' 56, ש' 12-13). שמע מינא, התובעת מודעת שיש הסכם חתום והיא מבקשת לשנותו בהסכם חדש. לעומת זאת, אין שום הגיון שמעמד הפגישה עם הרב נועד מבחינת הנתבע לשמש הזדמנות "לסחוט הסכם ממון שלא נחתם" (עמ' 57, ש' 29-30), ואין בכלל צורך כזה לנתבע, שהרי ממילא כל רכוש שמקורו לפני הנישואין הוא רכוש נפרד, ומבחינה זו העדרו של ההסכם לא שינה מההוראות הקבועות בדין.

53. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי הנתבע הצליח להעביר את נטל הראיה לפתחה של התובעת, וזו לא עמדה בנטל, כפי שאראה להלן.

54. התובעת ניסתה לבסס את טענת הזיוף באמצעות עדויות שלא סייעו בידיה:

א. עדותו של מר ל'- עפ"י גרסתו של העד: "אני לא ראיתי שחתמו ואני יודע שלא חתמו" (עמ' 35, ש' 21). בהמשך, שינה גרסה: "אמרו לי שאין חתימות ואין כלום" (עמ' 36, ש' 17). משכך, יש ליחס לעדותו של מר ל' בעניין זה משקל אפסי או למצער מופחת.

ב. עדותה של הדודה- כיוצא מהודעות ווטסאפ בין הנתבע ועו"ד ר', היא אינה מתכחשת לקיומו של הסכם אלא לטענתה ההסכם לא נחתם והעתקו אינו בידיה (הטעויות במקור- ס.א):

> "הנתבע: ת' אני מבקש מימך אישית בבקשה שתעבירי לי העתק של הסכם הממון שאהיתם מעורבים את וצ' בבית קפה פרש ברמת אביב גימל ואני גם זוכר שהוספת תוספות ביכתב יד אני צריך העתק בבקשה זה מאוד חשוב לי..
> ת': אין בידי שום הסכם שלך צר לי
> הנתבע: אז אני צריך בבקשה מימכם עדות לזה שהיה הסכם ממון בנוכחותכם את וצ' בבקשה בתצהיר זה מאוד חשוב לי
> ת': לא תקבל עדות מאיתנו.
> הנתבע: אבל אתם אהיתם חל מהסכום ממון שהבאתי מעורך דין גנים ואתם ביקשתם לשבת ביחד ועשינו תוספות להסכם ת' אני מבקש מימך שתעזרי לי תגידי רק את האמת...
> ת': אני לא יודעת על מה אתה מדבר. אני לא ראיתי הסכם ממון חתום ביניכם ולכן לא יכול להיות אצלי עותק ממנו. ...
> הנתבע: ת' איך את יכולה להגיד שלא היה הסכם את גם הוספת בכתב ידייך לזכרוני תוספות מצידה של ד' לטובתה כי רציתם אים לא זה היה הכול נימשך אצל עורך דין גנים"

בחקירתה עמדה עו"ד ר' על כך ש"הפגישה מלכתחילה לא הייתה פגישת חתימה אלא בואו תכירו את החתן. אף אחד לא דמיין שבאים לחתום שם" (עמ' 39, ש' 6-7), ולא נחתם הסכם: "הפגישה בבית הקפה לא הסתיימה בזה ששוברים את הכלים ולא מתחתנים כלומר אין הסכמה בכלום והיא גם לא נגמרה בזה שחותמים על ההסכם.

... והצדדים היו אמורים לחזור אליך עו"ד גנים, לתקן את ההסכם ולאשר אותו בבית המשפט" (עמ' 40, ש' 11-15; סעיף 13 לתצהיר). יש לציין, כי באותה נקודת זמן לא החזיק הנתבע בצילום ההסכם (הנתבע- עמ' 65, ש' 5), ועדיין לא הוגשו תביעותיה של האשה, כך שאין סיבה שהנתבע ינסה למשוך את הדודה בלשונה כדי לחלץ ממנה הודאות לקיומו של הסכם ממון.

עסקינן בנתבע אשר "שלף" ברגע האחרון הסכם ממון; הציג בפגישה עמדה תקיפה ולא מתפשרת "על כל דבר" (עמ' 38, ש' 19), במיוחד לגבי ענייני הממון: "**ש: שהוא תוקפני לענייני הממון?** ת: מאוד. גם לענייני ממון" (עמ' 42, ש' 19), עד כדי כך שבהתנהגותו העכיר את האווירה: "הפגישה הייתה מאוד לא נעימה שלא תדמייני שזה היה אחרת, מאוד לא נעימה וסימפטית" (עמ' 40, ש' 29-30). בנסיבות אלה ספק רב בעיני שהנתבע יסכים להיכנס לנישואים מבלי שייחתם ההסכם במעמד פגישה והצדדים יצטרכו לחזור בעניין זה לעו"ד גנים.

55. התובעת ניסתה להיבנות משינוי גרסה בעדותו של הנתבע לעניין מספר ההעתקים שנחתמו בפגישה – שני עותקים או יותר (הנתבע- עמ' 14, ש' 17-19; עמ' 62, ש' 19-20, 25), לעניין נסיבות היעלמות ההסכם המקורי (סעיף 2 לכתב ההגנה תלה"מ 21769-02-19; סעיף 11 לכתב התביעה תלה"מ 41681-11-19; הנתבע- עמ' 66, ש' 3, 12), לעניין נסיבות גילויו של צילום ההסכם (הודעה מיום 10.10.2018 נספח לתצהיר ר'; עו"ד גנים- עמ' 2, ש' 33; עמ' 60, ש' 29; הנתבע- עמ' 14, ש' 35- עמ' 15, ש' 1; עמ' 60, ש' 14-34; עמ' 61, ש' 1-22).

העדר עקביות בגרסתו של הנתבע מהווה שיקול בהערכת משקלה הראייתי של העדות בכללותה, אך הוא אינו נוטל ממשקל דבריה של התובעת בפגישת הצדדים עם הרב מהם יוצא, כאמור, שהתובעת יודעת על קיומו של הסכם ממון, להבדיל מטיוטה, ואף אינה מתכחשת לקיומו.

56. התובעת ניסתה להיבנות גם מהויתור של הנתבע על מינוי המומחה, בבחינת הימנעות מהבאת עד. איני מקבלת את טענתה בעניין זה.

<u>ראשית</u>, התובעת אינה יכולה לאחוז בחבל משני קצותיו כשטענה בעצמה "אף מומחה לכתב יד לא יכול להכריע בנקודה שכזו (האם ניתן לזהות – על פני מסמך שאינו המסמך המקורי והמהווה צילום לו – חתימת אדם וכן לענות האם החתימה נחתמה על המסמך המקורי או הדבקה עליו ... אין תועלת במומחה לכתב יד וכי זה רק יכול לגרור לטעויות עובדתיות וממילא משפטיות – לכאן או לכאן" (סעיפים 3-4 להודעה מיום 23.9.2019).

<u>שנית</u>, התובעת הצביעה על סימנים בהסכם המלמדים, לשיטתה, על זיוף. למשל, העדר סיבה הגיון ברישום "על החתום" בכתב יד של הנתבע מעל חתימת האשה (עמ' 65, ש' 27-30), ומכאן, לשיטתה, תוספת בדיעבד למסמך ולא תיבה שנכתבה בזמן אמת בפני עו"ד ר'. או, למשל, 3 וורסיות של חתימות של התובעת ("ל.ד" מופיע בעמודים 1-2 של ההסכם; "ד.לי" ו"ד.ל" בעמוד 3 של ההסכם), ושינוי שם המשפחה ("ל"). מעבר לכך שאין הגיון בזיוף חובבני, הנתבע הסביר: "**ש: איך זה מסתדר לך שבעמוד 1 ו- 2 ד' חותמת ל'** (צ"ל ...- ס.א) **ד' ובעמוד 3 זה מתהפך לד.ל?** ת: אתה צריך לשאול את הלקוחה שלך. ... מה אני יכול לעשות מה אני יכול לענות על זה. לא ישבתי ובדקתי איתה אם היא התכוונה ככה או ככה. ... **ש: נראה לך הגיוני שאדם מתבלבל בשם משפחתו?** ת: תשאל אותה. תראה החתימות שלה במשטרה היא עושה קשקוש אחר" (עמ' 65, ש' 22-23).

שלישית, אין הגיון שהנתבע יבסס את הגנתו על צילום העתק הסכם ממון אם כבר טרח לזייף חתימות. אף אין הגיון בטענת זיוף כשהאצבע המאשימה בכלל הופנתה כלפי עו"ד גנים: "**ש: אבקש להראות לך את כתב התביעה. אני מראה לך את החתימה שלך על התצהירים, למשל על הבקשה למזונות זמניים. זה אחד לאחד. אני שואל אותך שוב- זה לא כתב ידך?** ת: אתם זייפתם. אתה זייפתי" (התובעת- עמ' 3, ש' 19-21); "**ש: אתה כרגע מנסה להגיד לבית המשפט שההסכם הזה שלטענתו נחתם באותו בית קפה, אתה אומר שהוא לא נחתם ואז הנתבע הלך וזייף?** ת: אני לא אמרתי שהוא זייף. מישהו אחר לא אמרתי מי. **ש: מי זייף?** ת: אתה תהיה מופתע. **ש: תגיד לבית המשפט מי זייף את זה?** ת: אני לא יודע מי זייף. זה כרגע בדיון גדול ובחקירות...**ש: האם עוה"ד שלך מר גיא נוף, הסיק מהעדות שלך כרגע שמי שזייף את ההסכם ממון זה אני?** ת: אני אישית לא מקבל את זה. כאשר יצטרכו אני אגיד. אני לא ראיתי אותם חותמים ולא צילמתי. אני יודע שלא חתמו. אם לא חתמו ז"א שיש פה בעיה ולכן מה שאני יודע מה ששמעתי שהעו"ד שלנו בודק את העניינים, יכול להיות זה יהיה חיוב ויכול להיות שזה יהיה שלילי, זה מה שאני יכול להגיד" (**ל'- עמ' 33, ש' 22- עמ' 35, ש' 6**).

57. התובעת אף מנסה להיבנות מהצהרה לכאורה בפני הבנק המלווה על העדר הסכם ממון חתום במעמד בקשה לקבלת הלוואת משכנתא על נכס אחר של הנתבע (**גו"ח 7162/302/4**), לגביו בכלל אין לתובעת טענות. איני מקבלת את טענתה בעניין זה. בעניינו, לא הוכח שבמעמד בקשת ההלוואה פקיד הבנק שאל שאלה בעניין הסכם ממון, ומשכך לא נסתרה עדותו של הנתבע: "**ש: על טופס כזה חותם בן זוג כשאין הסכם ממון?** ת: ...אני לא צריך להציג משהו שהם לא מבקשים ממני. **ש: אם היה לך הסכם ממון ד' לא הייתה צריכה לבוא לחתום איתך כי בהסכם כתוב שאין לה זכות.** ת: אין קשר. אם הבנק היה דורש משהו כזה או משהו אחר אז הייתי צריך להציג אז הייתי מציג אבל הם לא ביקשו את זה ממני" (**עמ' 69, ש' 29- עמ' 70, ש' 2**). **יתירה מכך, בטופס עליו חתמה התובעת נכתב:** "במקרה שהמקרקעין שבנדון מהווים או יהוו את בית מגוריי הריני מצהיר/ה ומאשר/ת כיהובהר לי שמכח הדין מוקנית לי הגנה מפני מימוש בית מגוריי .. אלא אם ויתרתי במפורש על הגנות אלה. ... אני מוותר/ת בזה במפורש ובמיוחד על זכותי להגנת בית המגורים..כמו כן הריני להודיעכם כי הנני מוותר/ת על כל זכות שיש לי במקרקעין על פי ו/או מכח כל הסכם ו/או שותפות ביחסי ממון בדרך כלשהי..." (**טופס 3 נספח לתצהיר מיום 6.11.2019**). **זהו מסמך סטנדרטי שנועד לאפשר לבנק לממש נכס הרשום ע"ש בן זוג אחד מבלי להיבלם ע"י בן הזוג האחר (נספח 3 לתצהיר מיום 6.11.2019), אך אינו מלמד דבר על** אי קיומו של הסכם ממון בין בני הזוג.

58. בעניינו, התובעת אישרה שכשהיא חותמת על הסכם חתימתה נעשית בהסכמה: "**ש: אם הייתה צריכה לחתום על הסכם, היית חותמת עליו רק אחרי שהיית מסכימה לו?** ת: נכון" (**עמ' 2, ש' 11-13**). **בנוסף, בהסכם הצהירו הצדדים כי "קראו היטב את ההסכם, הבינו** את תוכנו ומשמעויותיו" (**סעיף 25, מוצג 3**). **דבריה של התובעת והצהרתה בהסכם מתיישבים עם החזקה בפסיקה כי חתימתו של אדם על מסמך מהווה אישור ועדות לכך, שהבין את תוכנו ונתן את הסכמתו לאמור בו** [ע"א 467/64 שוויץ נ' סנדור, פ"ד יט(2) 113 (1965); ע"א 685/88 קוטרמן נ' קרן תורה ועבודה, פ"ד מז(2) 598, 602 (1993); ע"א 8533/06 גילמן נ' הפועלים אמריקאי ישראלי בע"מ (5.8.2008)].

59. לאור כל הנ"ל, **מסקנתי היא, כי הצדדים חתמו על עותק, ולו אחד, של ההסכם, במעמד הפגישה.**

<u>אין להסכם תוקף משפטי מחייב</u>

60. הנתבע אינו חולק, כי ההסכם לא אושר וקיבל תוקף של פסק דין, אלא לטענתו ההסכם תקף מכח עקרונות תום הלב השתק והמניעות והוא מפנה בהקשר זה לגישה שנסקרה בבע"מ 7734/08 פלוני נ' פלונית (27.4.2010). איני מקבלת את טענת הנתבע, ואבאר טעמיי.

<u>ראשית</u>, הגישה שהובאה בפסק דין בבע"מ 7734/08 הנ"ל מכוונת להסכמי ממון שנחתמו בין בני זוג נשואים במהלך נישואיהם, שתוכנם עונה להגדרה של הסכם ממון אך לא הוגשו לאימות ולאישור, כשבן הזוג הטוען לאי תקפותו של ההסכם נהנה מפירותיו, מפירות ההסדר שבוצע. לעומת זאת, במקרה שבפני כשהצדדים חתמו על ההסכם הם ציפו להתחתן (והואיל ראשון, מוצג 3), וכלל לא ברור שניתן למתוח את הגישה בפסיקה על מצב דברים זה.

<u>שנית</u>, הענקת תוקף של הסכם ממון להסכם טרום נישואין, שלא אושר ושלא נבדק והובהר ששני הצדדים הבינו את משמעותו ואת תוצאותיו, תרוקן מתוכן את ההסדר הנורמטיבי אשר קבוע בחוק יחסי ממון [על התכליות שעומדות מאחורי דרישת האימות והאישור ראו ע"א 4/80 מונק נ' מונק, פ"ד לו(3) 421, 428 (1982)].

<u>שלישית</u>, אומד דעתם של הצדדים בהסכם עליו מבקש הנתבע להסתמך היה אישור ההסכם כדין (סעיף 27, מוצג 3). הנתבע היה מדוע לעניין זה, שהרי לשיטתו עו"ד ר' ייצגה גם אותו בהסכם: "היא ייצגה שני הצדדים... בגלל שחתמתי לפניה אז היא ייצגה את שני הצדדים לכן אני אומר שהיא ייצגה אותי" (עמ' 64, ש' 28-29; הודעת ווסטאפ מיום 26.2.2019 נספח לתצהיר ר'), והיא עברה בדקדקנות על ההסכם עם הצדדים: "ישבה איתנו והסבירה לנו את ההסכם" (עמ' 14, ש' 21-22) "עברנו סעיף סעיף" (עמ' 63, ש' 22). מנגנון בקרה זה לא התקיים, ודברי הנתבע כי: "עוה"ד ר' לא הנחתה אותו בצורך לאשר את הסכם זה בבית המשפט ואף ציינה בפניו כי מאחר והוא נחתם בפניה ולפני הנישואין הדבר כלל לא נדרש. לנתבע אז היה אמון בתובעת ובכלל זה בעוה"ד ר' ולא הייתה לו סיבה שלא להאמין" (סעיף 1 לכתב ההגנה תלה"מ 21808-02-19), אינם מניחים הסבר מניח את הדעת מדוע לא פעלו הצדדים לאשר את ההסכם.

61. לאור האמור לעיל, **מסקנתי היא כי ההסכם חסר תוקף מחייב כהסכם ממון**.

62. ההסכם נותר, אפוא, "כשכבה גאולוגית" בעלת ערך ראייתי רלוונטי המלמד על אומד דעתם של הצדדים ועל טענת התובעת לשיתוף ספציפי בזכויות הנתבע בנכס.

<u>התובעת לא הוכיחה זכות מכח שיתוף ספציפי או השבחה או השבה</u>

63. כנזכר, במועד הנישואים נמצא במקרקעין ברח' ... בית במצב שלד (ת/1): "הבית היה שלד נטוש שעמד יותר משבע שנים נטוש" (התובעת- עמ' 45, ש' 18-19). אין חולק, כי במהלך הנישואים חודשה והושלמה בנייתו של הנכס, אשר הפך להיות נכס בר איכלוס - בית רחב ידיים הכולל 7 חדרים, בריכה וגינה (ת/6) המשתרע על מספר מפלסים: "שתי דירות למטה במרתף, ועוד 3 מפלסים", שנבנה על מגרש שגודלו "בין 300 ל 400 מטר" - שנמצא באזור יוקרתי (ל'- עמ' 22, ש' 3, 6; הנתבע- עמ' 9, ש' 12).

64. התובעת הפנתה בסיכומים לפסקי דין שניתנו בסכסוך בין הנתבע ושותפיו ממנו ביקשה ללמוד על שווי הקרקע עליה בנוי הנכס - 1.2 מיליון ₪, על שווי השלד – 1,022,000 ₪ (סעיף 4 לעיל). בעניינו, אין חולק, כי שוויו של הנכס כיום נאמד במיליוני שקלים רבים: "**ש:.. הבית הזה בהערכה הכי עדינה שיש, הכי צנועה שיש שווה לפחות 7 מיליון ₪?** ת: אמת. אם לא יותר גם" (ל'- עמ' 22, ש' 9). מכאן, טוענת התובעת, מדובר בהשבחה בשווי של חמישה מיליון ₪ לפחות (ל'- עמ' 18, ש' 28-29).

65. לאחר בחינת כוונות הצדדים, הסכמתם (המפורשת או המשתמעת) ונסיבות חייהם ביחס לנכס, מצאתי כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה, ולא הציגה לבית המשפט ראיות העומדות במבחן ההגיון הפשוט להוכחת כוונה לשיתוף ספציפי בנכס או בנכס ה"חדש" שנוצר מהשבחתו ממצב "שלד" למצב של בית מוגמר ובר איכלוס; אפרט טעמיי.

66. <u>ראשית</u>, הנתבע ביקש מהתובעת, ימים ספורים לפני החתונה, שתחתום על הסכם לכאורה "דרקוני ומקפח", אשר תניותיו לא סבירות (הדודה- סעיפים 8-9 לתצהיר) ואף הזויות: "שלא מגיע לה כלום" (ל'- עמ' 32, ש' 32). עו"ד ר' התרשמה כי הנתבע "לא מבין מה זה חיי שיתוף ומה זה רכוש שנצבר יחד בשנים משותפות" (עמ' 38, ש' 10-11). יצוין, כי התרשמותה של הדודה מהנתבע כה שלילית עד כדי כך שהזהירה את התובעת שלא כדאי להמשיך עם החתונה, ואף המליצה לתובעת "לברוח" (עמ' 39, ש' 4), אפילו שהיא בהריון: "וד' אמרה שבאמת ההתלבטות קשה. שזה באמת לא בדיוק מה שהיא ראתה בעיני רוחה כחיים משותפים" (ר'- עמ' 38, ש' 13-16; עמ' 43, ש' 17-22; ר' גם התובעת- עמ' 53, ש' 7-9). הדודה לא הסתפקה בכך, אלא פנתה אחרי הפגישה גם לגב' ע.ל, אם התובעת: "שתנסה להפציר בבת שלה לא להתחתן. אגב, היא הסכימה איתי" (עמ' 42, ש' 21-22).

67. לאור הנ"ל, מבחינת אומד דעתו של הנתבע, כפי שהתובעת בעצמה מבינה אותו, היתכנות למצג של שיתוף בנכס אינה סבירה.

68. הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן חיי הנישואין הקצרים- הסתיימו הלכה למעשה עוד ביום 30.8.2018- גם לא היו טובים במיוחד. אדרבא, יחסי בני הזוג לא היו יציבים; אירע ביניהם פירוד כמה וכמה פעמים (סעיף 6 לכתב ההגנה תלה"מ 21808-02-19; התובעת- עמ' 6, ש' 3-6; הנתבע- עמ' 14, ש' 6-9; ר' גם: התובעת-עמ' 140, ש' 16-17, עמ' 142, ש' 2-6, -16 13, עמ' 153, ש' 14-17 מוצג 1), והנתבע רצה להתגרש (הנתבע-עמ' 67, ש' 14-19, 23; תמליל- עמ' 22, ש' 12-22; ר' גם: הנתבע- עמ' 138, ש' 28-30 מוצג 1). זאת ועוד, אין התנהלות כלכלית משמעותית בחשבון המשותף, אשר בעיקרו שימש להפקדת כספי החתונה (או חלק מהם) וההתנהלות בו הייתה מצומצמת (נספח ת/13), וכל אחד מבני הזוג הוסיף להתנהל בחשבונו הפרטי.

69. ערה אני לכך כי במהלך הנישואים הנתבע מחזיק טענות קשות נגד התובעת, ולמרות זאת הנישואים לא מסתיימים; אדרבא, בני הזוג פונים להרחבת המשפחה בטיפולי פוריות (ת/7). עם זאת, מהימנים עליי הסבריו של הנתבע לפיהם הוא הניח בצד את טענת ההריון המדומה ופנה לטיפולי פוריות כי הרב אמר (הנתבע- עמ' 67, ש' 21; ר' גם: עמ' 154, ש' 1 מוצג 1), וגם הניח בצד את טענת הגניבה של ההסכם כי: "זה הטכניקה של משפחת ל'. הם נותנים לך להירגע באותו רגע- אל תדאג נמצא את זה ואחר כך אומרים אין לנו לא מצאנו... ואני נתתי לה הזדמנות. ... שוב כי אמרתי שיש לי גם בטלפון, אבל ראיתי את זה בחומרה כי זה המשך התנהגויות של משפחת ל'" (הנתבע- עמ' 69, ש' 1-2, 15-18). לכן, אין בהתנהגותו של הנתבע ליטול מאומד דעתו של הנתבע על העדר זכויות של

התובעת, קל וחומר כאשר הנתבע מתואר ע"י התובעת ומשפחתה כאדם שקול ומחושב: "אני לא חושבת שהוא פראייר וטיפש, אני חושבת שהוא תחמן... " (התובעת- עמ' 50, ש' 29); **ש: מהיכרותך את הנתבע לדעתך מבחינה עסקית מדובר באדם פריירי?** ת: בכלל לא. **ש: אז היית מגדיר אותו כאיש עסקים ממולח?** ת: לא" (ל'- עמ' 21, ש' 26-29).

70. לאור הנ"ל, לא סביר בעיני, כי הנתבע יציג מצג של שיתוף בפני התובעת ומשפחתה.

71. <u>שנית</u>, גם אם הייתי מקבלת את גרסת התובעת לפיה נזנח ונשכח עניין הסכם הממון: "... שאני והנתבע התחתנו נזנח העניין של הסכם הממון במאה אחוז. לא דובר על הסכם ממון ולא התנהלנו לפי ההסכם הממון לא לפני הנישואין ולא בהמשך" (התובעת- עמ' 53, ש' 27-28; ר' גם: ל'- עמ' 32 ש' 33), והנתבע שינה דעתו מקצה לקצה והצהיר תחת כל עץ רענן הצהרות על שיתופיות ביחס לנכס: "אני האמנתי לנתבע וגם ההורים שלי. אני חשבתי שהמטרה היא וזה גם מה שהתובע הצהיר בפני אבא שלי כל הזמן, וגם בפני שהבית ב... הוא בעצם שלי, שלו ושל הילדים שיהיו בעתיד וגם בעתיד נעבור לגור שם, זה מה שהוא כל הזמן אמר" (התובעת- עמ' 50, ש' 21-24; ר' גם: ל'- עמ' 24, ש' 22-21; צ'- סעיף 8 לתצהיר), התנהגותה של התובעת גילתה שהיא אינה מקבלת את האמירה השיתופית לכאורה כהוויתה. אדרבא, התובעת עצמה הייתה סבורה שאין היא זכאית למחצית שווי הנכס ואף לא מחצית עליית שוויו, ואדגים:

<u>לראיה</u>, לשיטתה של התובעת היא עומדת מאחורי התגבשותו של הסכם הלוואה ושכירות בלתי מוגנת מיום 18.2.2017: "אנו היינו באמצע של הליך בנייה והיינו בעצם לקראת הסוף והתובע ביקש את הכסף הזה כלומר אני והתובע אני לא יודעת אם ת' אמרה את זה, אני היוזמת שבעצם דוד ודודה שלי הסכימו לשכור את הבית מאיתנו" (עמ' 51, ש' 28-33). הסכם נועד, עפ"י לשונו, להזרים כספים "להשלים את העבודות הכרוכות בבניית הבית" בסך של 130,000 ₪ (והואיל שלישי, מוצג 4). למרות זאת, הנתבע בלבד מתחייב בהסכם (ר'- עמ' 43, ש' 3-4), ואילו התובעת לא מתחייבת בהסכם כי: "היא עדיין לא רשומה על הבית גם. מה זאת אומרת ? בשביל מה לקחת" (ל'- עמ' 4, ש' 16). הנתבע גם פורע את ההלוואה לבדו, ובריבית גבוהה (הנתבע- עמ' 13, ש' 4-14; ל'- עמ' 23, ש' 20-21; ר'- עמ' 43, ש' 7; סעיף 2.5, מוצג 4), מבלי שהתובעת מגלה עניין: **ש: התובע שילם את המאה שלושים אלף?** ת: זה לא מעניין אותי כי אני לא יכולה לענות על זה" (עמ' 51, ש' 34- עמ' 52, ש' 1). ההתנהלות הזו מתיישבת עם סעיף 20 להסכם שם נכתב: "לא ישא בן זוג בחובותיו ובהתחייבויותיו של בן זוגו האחר הנובעים מרכושו הנפרד ו/או הרשומים על שמו".

<u>ולראיה נוספת</u>, התובעת והוריה מודעים לכך שמצבו הכלכלי של התובע אינו מהמשופרים (התובעת- עמ' 50, ש' 27), והוא "חייב כספים על ימין ועל שמאל" (ל'- עמ' 22, ש' 24-25) ואף מתנהלים נגדו הליכים משפטיים, לרבות הליכי הוצל"פ (התובעת- עמ' 51, ש' 12-14; ל'- עמ' 19, ש' 22; עמ' 27, ש' 23). התובעת גם יודעת שהנתבע שבבעלותו נכסים נוספים, פועל לקבל הלוואת משכנתא על הנכס, והמשכנתא מיועדת לשמש לפרעון חובות פרטיים של הנתבע: "החייב: אני מבקש להציג בקשה לאישור הלוואה בסך 1.2 מיליון ₪, אישור עקרוני" (ת/15 עמ' 3; ל'- עמ' 22, ש' 25-33; עמ' 24, ש' 1-2; עמ' 27, ש' 20-23). למרות זאת, התובעת לא מתנגדת למשכנתא, אך גם לא מתחייבת במשכנתא, והתנהגותה בהלימה עם הוראת סעיף 20 להסכם כמצוטט לעיל.

<u>ועוד ראיה</u>, התובעת מודעת לכך שנושה של הנתבע דורש למנות כונס נכסים על הנכס (ת/15 עמ' 1). היא נוכחת בעצמה בדיון בהוצל"פ שם מאשר הנתבע קבלת כספים מהתובעת, אך

טוען, באותה נשימה, כי לתובעת אין זכויות בנכס (עמ' 4 ת/15 מיום 15.5.2017; ההדגשות שלי-ס.א):

> "**ש: לאחר מועד החקירה קיבל ממך כסף על העבודה כן או לא?**
> ת: העבודות מתבצעות בתהליך וכל פעם זה למשוך כספים. זה של אשתי של ההורים שלה הם נתנו לה והיא לא שייכת לחוב הזה.
> **ש: אמרת כרגע אשתי אחרי 18/12/16 קיבלה מהוריה כסף והיא לא שייכת לחוב, היא שייכת לנכס שבו נעשו עבודות הגמר בכסף שהביאה?**
> ת: *היא גם לא שייכת לזה.*
> **ש: זאת אומרת אשתך אחרי חקירת היכולת שם אתה אומר אשתי לא עובדת ואין לה כספים ולאחר חקירת היכולת מקבלת כספים ומפקידה אותם לטובת עבודות?**
> ת: נכון זה כסף שלה.
> **ש: זאת אומרת משקיעה בנכס שלך עבור עצמה?**
> ת: זה כסף שנתנה לי זה שלה.
> **ש: איך אשתך שמשקיעה בעבודות גמר בנכס שרשום על שמך יש לה חלקים בנכס?**
> ת: אבא שלה משקיע נתן לה מתנה וזה שלה לא שלו".

למרות זאת, ועל אף שזכויותיה הנטענות בסכנה, התובעת לא דרשה במפגיע להבטיח ברישום את זכויותיה בנכס או בהשבחתו, אף לא דרשה לקבל חזרה את הכספים שלכאורה השקיעה: "בחיים היא לא אמרה שרוצה ממני כסף ובחיים לא אמרה שהיא שותפה שלי" (הנתבע-עמ' 68, ש' 31-32).

72. אם לא די באמור לעיל, עסקינן בנכס שלא שימש, מעולם, למגורי הצדדים ולא היה גם צפי לכך בעתיד נראה לעין. בעניינו, עוד בטרם השלמת הבנייה, הושכר הבית לצדדים שלישיים. תחילה, ביום 18.2.2017 חתמו הנתבע ודודיה של התובעת, ה"ה צ.כ ועו"ד ת.ר, על הסכם הלוואה ושכירות בלתי מוגנת לפיו הבית ישמש למגורי השוכרים לתקופה לא קצובה מראש אלא החל "מיום 10/7/2017 ועד אשר השוכר יודיע למשכיר בכתב על רצונו לסיים את השכירות" (סעיף 5, מוצג 4). ההסכם לא יצא לפועל, ונחתם ביום 12.7.2017 הסכם שכירות בין הנתבע וצדדים שלישיים אחרים, ה"ה XXX, אשר שכרו את הבית לתקופה של שנתיים, מיום 31.8.2017 עד יום 31.8.2019, עם אופציה להארכה, מידי שנה, עד 31.8.2022 (סעיף 3, ת/6).

73. ערה אני לעדותה של גב' צ' לפיה: "באחת הפגישות שלי עם ד' והנתבע באותה התקופה, שהתקיימה אצלי בבית, בנוכחות בעלי, ד' והנתבע וזוג חברים נוסף, הנתבע סיפר לכולנו איזה בית יפה ד' והוא בונים והוסיף את המשפט הבא: "**בעזרת השם כשיבנה הבית אנחנו נזמין את כולכם לחנוכת בית**". "(ההדגשה במקור- ס.א; סעיף 10 לתצהיר). גב' צ' לא נחקרה בעניין זה. לפיכך, עדותה לא נסתרה [על החובה לחקור בכל נקודה של אי הסכמה ר' י' קדמי, על הראיות, חלק שלישי, תשס"ד-2003 עמ' 1699]. עם זאת, אין הלימה בין האמירה המיוחסת לנתבע לבין השכרה של הדירה לזמן ממושך (סה"כ 5 שנים אם תמומש האופציה), ועוד בזמן שהצדדים מנסים להרחיב את המשפחה (ת/7), כך שההתנהלות אינה מתיישבת עם אומד דעת שהבית מיועד לשמש כ"קן משפחתי", בוודאי לא

בעתיד נראה לעין. ההתנהלות אף לא מתיישבת עם תכנית "להשכיר בשלב זה את הבית החדש. ככלל, החלטתם של בני הזוג הייתה לנהל אורח חיים חסכני מבחינת המגורים עד להולדת הילדים ועל מנת לאפשר להם להתחזק כלכלית כבני זוג" (סעיף 7 לכתב התביעה תלה"מ 21808-02-19), שהרי לשיטתם של התובעת ואביה יש לנתבע חובות עבר המסתכמים במיליוני שקלים: "הוא הלך לבורר עו"ד ידוע בכל הארץ והוא קבע שהנתבע צריך לשלם 3 מיליון ₪ לשותפים שלו" (ל' - עמ' 21, ש' 33-34; התובעת- עמ' 52, ש' 29).

74. גם לא נעלם מעיני, כי מספר הטלפון של התובעת הופיע במודעת פרסום הנכס להשכרה (ת/5), וכי אביה של התובעת התאמץ לפתור מחלוקת שהתעוררה עם השוכרים (סעיף 28 נספח 4 לתצהירו). עם זאת, התנהגות כזו מתיישבת עם עזרה שבן זוג אחד מעניק למשנהו ואין בה ללמד בהכרח על זכויותיו בנכס.

75. לאור הנ"ל, לא התרשמתי, כי התובעת הסתמכה על מצג כלשהו של הנתבע כלפיה לפיו יש לה זכויות בנכס או חלק ממנו.

76. <u>שלישית,</u> התובעת העידה "אני השקעתי את מלוא מרצי וכוחי", כולל בעבודה פיסית בנכס (עמ' 46, ש' 2, 6). וכך העידה על עמלה בקשר עם השלמת הבנייה הכולל השגחה על הפועלים "זה כלל השגחה על פועלים ערבים. חשמלאים, אנשי מקצוע" (עמ' 45, ש' 21) ועריכת תיאומים בעניין עבודתם: "היינו מחזיקים בין 6-7 פועלים ... **ש: על הפועלים שכאלה הזכרת זה פועלים שאת הבאתם?** ת: זה פועלים ערבים שאני והנתבע היינו מביאים כל יום עבור הבנייה ושולם להם מזומן. ... אפשר לראות בחלק מהמסרונים שעֵבֶד הוא זה שבעצם היה מביא לנו את כל הפועלים והם פועלים מהגדה ולא ישראלים, הוא היה מתקשר איתי באופן קבוע ויום יומי, איתי ועם הנתבע. אנו עבדנו בשיתוף פעולה" (עמ' 48, ש' 9-18). אולם, כיוצא מחקירתה, לא התובעת ניהלה את העבודה באתר הבנייה אלא מר עבד: "הוא היה דמות מאוד דומיננטית אצלנו ומביא לנו את הפועלים, והיה יוצר קשר איתנו כל יום והיה בעצם איתנו על הזמן. הוא גם היה אומר לנו מה לקנות הוא בעצם היה המנהל והיה אומר לנו מה לקנות ואיזה חומרים להביא (עמ' 48, ש' 34- עמ' 49, ש' 2). עוד העידה התובעת על התעסקותה ברכישת חומרים ואביזרים לבית- "אחרי השמירה על הפועלים היינו הולכים לחפש חומרים לבית, אם זה קרמיקה, חשמל, מטבחים, כל הדברים הקשורים לבניית הבית. היינו שותפים מלאים בזה" (עמ' 45, ש' 21-23). אולם, התנסחותה כללית, ואינה מלמדת על רכישות שנעשו לפי טעמה האישי, כפי שהיה ניתן לצפות במקרה של בית אשר בהשלמת בנייתו מושקעים כספים רבים, אלא על כך שהתובעת לכל היותר התלוותה לנתבע.

77. בעניינו, התובעת נמנעה להביא לעדות פועלים שנכחו באתר או ראיות אחרות (הודעות) המצויות תחת ידיה, מבלי שהייתה מניעה לכך: "**ש: הייתה יכולה להביא אותם היום לעדות?** ת: כן" (עמ' 48, ש' 13-14); "עבד הוא מהגדה והוא בקשר איתי מאוד טוב גם היום. הוא יודע בדיוק מה קרה ... עבד יודע שאני עבדתי שם בוקר וגם בחורף הכי קשה שיש. ...**ש: סיפרת לעורכי הדין שלך על עבד?** ת: כן. הם יודעים מי הוא. עבד גם מופיע בהודעות ואני יכולה להראות לכבוד השופטת אצלי הודעות שהוא מבקש חומרים ומבקש עוד פועלים..." (עמ' 48, ש' 24- עמ' 49, ש' 7). ההימנעות מהבאת עדים כנ"ל יוצרת הנחה לרעת התובעת לפיה עדותם הייתה עלולה לחזק את עמדת הצד שכנגד [ע"א 9656/05 הנ"ל].

לעומת זאת, הביאה התובעת עדות של גב' ס' לפיה: "לא אחת הסעתי אותה או החזרתי אותה מאתר הבנייה ברח' ... ד' בילתה שם מידי יום והשקיעה רבות מזמנה לצורך כך. אני זוכרת שבכל פעם שד' חזרה מהאתר נעליה היו מלוכלכות מאבק הבנייה. אלה היו נעליים חדשות ושאלתי את ד' מדוע הן לבנות עם סיד, וד' השיבה כי "אין מה לעשות", שכן היא עובדת באתר" (סעיף 6 לתצהיר). העדה לא נחקרה בעניין זה, ומשכך עדותה לא נסתרה. עם זאת, ניכר שמדובר במסקנה פשטנית שהעדה מסיקה, מבלי שבעצמה ראתה את התובעת עובדת באתר הבנייה. יתירה מכך, גב' ס' הצהירה כי השתיים נהגו לבלות יחדיו בשנים 2016-2018: "ישבנו בבתי קפה, בילינו במסעדות, ערכנו קניות ונפגשנו לא מעט זו עם זו" (שם, סעיף 3). יוצא, אפוא, שעיסוקה העיקרי של התובעת לא היה בקשר עם הבנייה (ר' גם הנתבע- עמ' 140, ש' 20 מוצג 1), ואף בתמונה היחידה שהתובעת צרפה ללמד על נוכחותה באתר, היא בכלל מצולמת לובשת חצאית(!) (עמ' 19 נספח 1 לתצהיר ל').

התובעת הביאה גם עדות של דודתה שהעידה כי ראתה את התובעת: "באופן תדיר באתר הבנייה עובדת במשרה מלאה ממש על כל המשתמע מכך" (ר'- סעיף 23 לתצהיר). תמוה כי העדה המטופלת בשישה ילדים, בעצמה עובדת ב"עסק גדול שמפורסם גם בטלוויזיה", ועסוקה אף בבניית בית חדש, הצליחה לפנות זמן לצפות בתובעת (ר'- עמ' 37, ש' 8; עמ' 43, ש' 13; עמ' 44, ש' 4-5; ל'- עמ' 9, ש' 23; עמ' 32, ש' 14).

נותרנו עם עדותה של גב' צ' לפיה: "אני זוכרת שבמשך תקופה ארוכה ד' עבדה עם הנתבע על בניית ביתם החדש... ד' והנתבע סיפרו לי כי הם בונים את ביתם המשותף, ולצורך זה ד' שהתה מדי יום באתר הבניה ועבדה בו. משום כך בתקופה זו יצא לנו להיפגש בתדירות נמוכה מזו שהייתה קודם לכן" (סעיף 8 לתצהיר). לא סביר שהתובעת הסובלת מאסתמה (מחלת רקע) שהצריכה בעבר קבלת טיפול נמרץ (התובעת- עמ' 5, ש' 6), תעבוד באתר הבנייה "עם הערבים באבק, בחול מבוקר ועד לילה" (התובעת- עמ' 5, ש' 14; עמ' 45, ש' 20-21). לכל היותר מדובר באמירה שהושמעה אגב מפגש חברתי, אך בשיחה בין בני הזוג לא ידעה התובעת לצקת תוכן קונקרטי על פעילותה בעבודות השלמת הבנייה (עמ' 11, ש' 16- עמ' 12, ש' 7 לתמליל):

"התובעת: מי היה איתך?
הנתבע: מה היית איתי?
התובעת: מי היה איתך מבוקר עד לילה?
הנתבע: מי רצה בכלל להיות את זה?
התובעת: מי היה איתך...
הנתבע: מי דחף להיות בזה? אז מה אם היית איתי?
התובעת: במשפטים שלך, בעבודה...
הנתבע: אז מה אם היית איתי?
התובעת: בבנייה, מי היה איתך?
הנתבע: בנייה היית איתי? מה עשית איתי?
התובעת: הכל.
הנתבע: מה עשית איתי בבנייה?
התובעת: הכל, אל תהיה כפוי טובה.
הנתבע: מה עשית איתי בבנייה?"

78. התובעת העידה על תרומתו של אביה למאמץ המשותף. מר ל' העיד כי "טייל" בארץ עם הנתבע: "אנחנו נסענו הרבה פעמים עם הנתבע למושבים, אני נסעתי לאשדוד ולכל מיני

מקומות של ספקים" (עמ' 25, ש' 32) **והביא חומרי בנייה**: "בנמל אשדוד הוצאתי נדמה לי את הקרמיקה והשירותים שהגיעו מחוץ לארץ, מפרפקט ליין, יש להם מחסן באשדוד, ובמושב הזה ליד כפר סבא יש אחד שמייצר שיש ונסענו גם לשם ולעוד מקומות שאני לא זוכר הכל" (עמ' 26, ש' 17- עמ' 27, ש' 30). אולם, **האסמכתאות שהובאו אינן תומכות בפעילותו (ת/14 הזמנה מס' ... וחשבוניות מס' ..., ... בשתיהן מצוין "הובלה עד למדרכה").**

79. לאור הנ"ל, לא התרשמתי ממאמץ מיוחד של התובעת בקשר עם השלמת הבנייה, ולכל היותר עסקינן באשה שעיתותיה בידיה והיא התלוותה לבעלה- הנתבע.

80. <u>לבסוף</u>, התובעת לא הוכיחה השקעת כספים או למצער כספים משמעותיים מצדה לטובת חידוש והשלמת הבנייה, והשבחתו של הנכס.

81. כיוצא מחקירתו של הנתבע, התנהל שיח על שיתוף בנכס כנגד קבלת כספים: "אמרה שתביא 700 אלף ₪, ... כמובן שלא הביאה דבר. אחר כך הלכנו לחפש אולם חתונות... ראיתי שהם בלחץ כי היו צריכים להביא חצי חתונה. כשדיברנו עם בעל האולם אביה היה בלחץ, ביקשתי ממנו לצאת החוצה איתו ועם הנתבע. יצאנו ושאלתי מדוע הוא בלחץ אם ד' אמרה שהוא יביא 700 אלף ₪. הוא היה מופתע ואמר שהוא לא יודע על מה אני מדבר. אמר שהוא שכיר ואין לו כסף ואין לו דבר. מלבד חצי חתונה וגם זה עם הלוואות שבקושי יש לו יכולת לשלם את זה. ד' אמרה- תעזוב את אבי בשקט, זה לא עניינו ואני מביאה את הכסף ממקום אחר. **ש: למה הייתה צריכה להביא את הכסף?** ת: כמובן שלא קיבלתי. אמרה שתביא את הכסף, כדי שתהיה לנו דירה משותפת שנחיה יחד ונרשום על שמנו" (עמ' 11, ש' 23, 23-33) "**ש: 700 אלף ₪ למה הם נועדו?** ת: לא הייתה עוד תכנית למה הם נועדו. שווי של חצי דירה ממוצעת" (הנתבע- עמ' 70, ש' 32); "**ש: טענת בכתב ההגנה שגם אחרי החתונה הבטיחו לך את הכסף הזה?** ת: בהתחלה ד' באה אלי לפני החתונה ואמרה על 700 ₪ (צ"ל 700 אלף- ס.א.), 3 ימים לפני החתונה אמרה שאין להם כסף, חשבה לגייס את זה ממישהו מהמשפחה שלהם בשם X, אבא שלה הלך אליו, כך היא טוענת, אני לא הייתי שם והוא זרק אותה מכל המדרגות כך אמר לי XX. אחר כך היא אמרה שאם אתחתן איתה יפתחו לאבא שלה קופות חיסכון. כל זה אני שומע ממנה, ולא ממ', זה המשך השקרים שלה. דברים הזויים. אין להם כסף. זה לא משפחה עם כסף. זה רחוק מזה" (עמ' 72, ש' 10-16).

שיח זה התקיים "לפני ההסכם ממון", לשיטתו של הנתבע (הנתבע- עמ' 71, ש' 1; עמ' 140, ש' 7-9 מוצג 5). עיתוי זה נלמד אף מחקירתה הנגדית של התובעת: "והבית הזה שוב הוא עמד כשלד נטוש *הנתבע, בכלל לא חלם לבנות אותו בכלל, ואז הוא כל הזמן דיבר* על זה שאנחנו ניתן כסף – ההורים שלי ואני ואנחנו בעצם נהפוך את הבית לבית יפה ונוכל לגור בו בעתיד. הקרע היה אחרי שנתיים וחצי. אבל אני שוב אומרת שאני והנתבע התחתנו, *וגם לפני החתונה* כל הזמן דיברנו על זה שאנחנו נבנה את הבית הזה בעזרת כמובן הכספים שלי ושל הורי" (עמ' 51, ש' 14-18; ההדגשה שלי- ס.א). עם זאת, כספים לא ניתנו לפני החתונה (ואין טענה אחרת בפני התובעת), אחרת הטיוטה שהובאה לפגישה בבית קפה 'פרש' הייתה אחרת: "אם הייתי מקבל את הכסף לפני החתונה זה היה מצורף להסכם ממון שהיה לפני החתונה. לא במתנה שאני מקבל את זה במתנה. אם היא תקבל כסף זה יהיה רשום ויהיה צמוד" (עמ' 71, ש' 1-4, 13-18, 24; עמ' 72, ש' 1, 8-16) ולשונו של ההסכם הייתה מצטמצמת ביחס לנכס, אך היא מתייחסת לכל נכסיו של הנתבע.

82. אף מתוך הנחה שלאחר הנישואים שינה הנתבע את עמדתו בהסכם הממון שנחתם, כי נזקק לכספים נוכח הליכי הוצל"פ (ר' להלן), לא מתקבל על הדעת, כי התובעת ואביה אשר מודעים לעמדתו הקודמת של הנתבע, ויודעים שהזכויות בבעלות הנתבע מלפני הנישואים, יזרימו "הון תועפות" לא רק מכספם אלא גם כספים שגייסו לטענתם מהמשפחה המורחבת (ל'- סעיפים 20, 49 לתצהיר; עמ' 18, ש' 8, 7-17, 30-33; עמ' 20, ש' 16; ר'- עמ' 42, ש' 11-12; התובעת- עמ' 46, ש' 2-3; עמ' 49, ש' 18), מבלי לדרוש, בשום שלב, רישום זכויות או שתינתן אסמכתא אחרת. מצופה מהתובעת כאדם סביר שתדרוש אסמכתא כזו, קל וחומר כשהיא התעסקה בנדל"ן (עמ' 5, ש' 11; עמ' 41, ש' 23, עמ' 42, ש' 1-5 מוצג 5) וגם אביה שבעצמו "לא עוסק בנדל"ן" (עמ' 20, ש' 28), אך קרוביו עוסקים בנדל"ן (עמ' 20, ש' 23; עמ' 23, ש' 9-10), יודע היטב שצריך לרשום זכויות (ל'- עמ' 24, ש' 16). לאור הנ"ל אף לא סבירות תשובותיה המיתממות של התובעת: "(ש)גדלתי בבית שיש אמון, כך גדלנו בכל המשפחה לא רק אצלנו בבית, אצלנו זה במשפחה המורחבת, אצלי, אצל בני הדודים, אצל ת', יש אמון. אני האמנתי לנתבע וגם ההורים שלי. אני חשבתי שהמטרה היא וזה גם מה שהנתבע הצהיר בפני אבא שלי כל הזמן, וגם בפני שהבית ב... הוא בעצם שלי, שלו ושל הילדים שיהיו בעתיד וגם בעתיד נעבור לגור שם, זה מה שהוא כל הזמן אמר. ...לא העליתי על דעתי שיקרה כזה דבר, גם ההורים שלי כי האמנתי לנתבע (עמ' 50, ש' 20-28; ל'- עמ' 20, ש' 29-30), וכן תשובתה לשאלת בית המשפט: **"לפי חוק יחסי ממון רכוש שמקורו מלפני הנישואין הוא רכוש פרטי, איך בנסיבות האלה שהנתבע מגלה דעתו שאין לו ענין בשיתוף איתך ורוצה להחתים אותך על הסכם ממון, שלשיטתך לא נחתם בסופו של דבר איך את והורייך מזרימים כספים במזומן בלי שום ראיה?** ת. היינו תמימים" (עמ' 53, ש' 32- עמ' 54, ש' 3).

83. זאת ועוד, בתצהירה טענה התובעת, כי מימון חידוש והשלמת הבנייה מקורו ב"(ה)כספים שקיבלו בני הזוג כמתנות לחתונתם ... וההשקעה האדירה והמתמשכת מצד האשה ובני משפחתה" בסדר גודל "גבוהים לאין שיעור מהסכום הנטען על ידו (בערך 300 משהו אלף ₪")מדובר היה במאות אלפי שקלים", אשר שולמו ב"מזומנים, כרטיסי אשראי וצ'קים" (סעיפים 26, 29 לתצהיר; עמ' 46, ש' 26-27; ר' גם: ל' עמ' 20, ש' 1; עמ' 25, ש' 34). רק בחקירתה אמדה התובעת את סכומי ההשקעה: "אני חושבת שלפחות בסביבות ה 700-800 אלף ₪"; אך לא ידעה לומר את היקף ההשקעה מכספיה הפרטיים לעומת כספים של הוריה "אני אומרת את זה שאני לא יכולה לעשות חישוב כי ניתן הרבה כסף במזומן. אני וההורים שלי זה אותה מקשה ולא משנה. .. **שאלת בית משפט**: "כמה כסף מהחשבון הפרטי שלך השקעת בבניה? ת: אני צריכה להסתכל בחשבון בדיוק בכל הדברים האלה, ושוב זה המון כסף במזומן" (עמ' 47, ש' 15-21); ותוך כדי חקירה נגדית נזכרה לראשונה בסכום משמעותי נוסף: "עוד משהו ששכחתי שלי היה אצל אבא שלי שמור בצד 100 אלף ₪ במזומן. זה שכחתי זה לא מופיע בכתבי הטענות. ואני נתתי אותם לצרכי הבנייה" (עמ' 47, ש' 28-29), סכום שאביה לא ציין בחקירתו הנגדית. איני מקבלת את הטענה על השקעת כספים מצד התובעת, ואפרט טעמיי.

84. <u>ראשית</u>, יצוין כי העובדה שהתובעת לא יודעת בוודאות את היקף השקעת הכספים, מטילה צל כבד על מהימנות ועל רצינות טענותיה בעניין זכויותיה בנכס או השבחתו. מצופה מאדם הרואה בנכס פלוני קניינו, כי ישלוט בפרטים הנוגעים לו, ובפרט ההשקעה שבוצעה בו, וודאי במבט של 4 שנים לאחור. גם אביה שהזרים לכאורה כספים כי: "יש לי בת יחידה לעזור לה" (עמ' 20, ש' 13), לא יודע לנקוב סכום ספציפי שנתן לנתבע, לטענתו (עמ' 22, ש' 34- עמ' 23, ש' 5; סעיף 20 לתצהיר; עמ' 27, ש' 9).

85. שנית, והוא העיקר, התובעת לא יכולה להציג ראיה קונקרטית על המזומנים שהיוו, לכאורה, 90% מתוך ההשקעה הכוללת (ל- עמ' 19, ש' 20). גם מתוך הנחה שבבנייה מתנהלים במזומן (התובעת- עמ' 52, ש' 17), התובעת הייתה יכולה להוכיח כספים אלה בדרך אחרת. לטענתה, כספים אלה שהיו "מתחת לבלטה במקום מחבוא בבית" (ל- עמ' 19, ש' 31 ; התובעת- עמ' 50, ש' 3-9), היו רובם במט"ח: "בדולרים, גם במזומנים בשקלים, העיקר היה בדולרים" (ל- עמ' 20, ש' 1) והומרו לשקלים "ברחוב אצל אנשים שאני מכיר. לא במקום מסודר" (עמ' 21, ש' 22), אך התובעת אפילו לא ניסתה להוכיח בדרך אחרת שהביאה מזומנים כנ"ל באמצעות הזמנת חלפני הכספים לעדות בבית המשפט.

86. התובעת מבקשת ללמוד על היקף ההשקעה הכספית מצדה מדבריו של הנתבע בדיון בהוצל"פ ביום 15.5.2017. בדיון בהוצל"פ טען הנתבע, כי מקור הכספים לעבודות גמר "כסף מהחתונה... בערך 300 ומשהו אלף ₪", וכספים אלה היו "אצל ההורים של אשתי, לא אצלי" עברו כבר לצדדים שלישיים: "כשהגעתי לחקירת יכולת הייתי בתהליך בנייה וזה עבר לאנשים ולא היה בכיסי, אנשים שהתחייבתי להם". כן טען הנתבע, כי התובעת הביאה כספים מאביה: "העבודות מתבצעות בתהליך וכל פעם זה למשוך כספים. זה של אשתי של הורים שלה הם נתנו לה והיא לא שייכת לחוב הזה", ונתנה אותם לנתבע: "זה כסף שנתנה לי זה שלה... אבא שלה משקיע נתן לה מתנה וזה שלה לא שלי" (עמ' עמ' 4 ת/15). לעומת זאת, בהליך בפניי גרסתו הנוכחית של הנתבע השתנתה: "בפועל התובעת לרבות באמצעות הוריה מעולם לא הביאו לנתבע סכום זה" (סעיף 9 לתצהיר).

87. לטענת התובעת, דברי הנתבע בהליך הנ"ל הינם הודאת בעל דין אשר מקימה השתק שיפוטי כנגד הנתבע. איני מקבלת את הטענה, אך בטרם אבאר את טעמיי אבהיר תחילה מהו כלל השתק שיפוטי.

88. כלל ההשתק השיפוטי (Judicial Estoppel) קובע כי כאשר צד להליך העלה טענה משפטית או עובדתית בהליך אחד, הוא מושתק מלהתכחש לטענה זו ולטעון היפוכם של דברים בהליך אחר, אפילו נגד יריב אחר [רע"א 4224/04 בית ששון בע"מ נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ, פ"ד נט(6) 625, 633 (2005)]. תכליתו של כלל ההשתק השיפוטי, כך נקבע, היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובאמון הציבור במערכת המשפט וכן להניא בעלי דין מניצול לרעה של ההליכים המשפטיים. בע"א 732/15 פקיד שומה נ' טל (21.3.2016) נקבע כי "דוקטרינת ההשתק השיפוטי אינה מוגבלת לטענות שהועלו בפני ערכאות השיפוט בלבד, והיא חלה אף על טענות עובדתיות סותרות שהועלו בפני הרשויות...". אציין כי בעבר, נקבע כי אחד התנאים להכרה בקיומו של השתק שיפוטי, הוא הצלחה בהליך הקודם (כלומר, שבעל הדין אשר כלפיו נטען ההשתק השיפוטי, זכה בהליך הראשון על סמך טענה שאת היפוכה הוא טוען בהליך הנוסף) אולם, בשנים האחרונות ניכרת מגמה לוותר על דרישת זו [רע"א 8297/12 הפניקס הישראלי לביטוח בע"מ נ' המוסד לביטוח לאומי (16.7.2013)].

89. איני מקבלת את טענת התובעת על כך שהשתק שיפוטי קם ועומד נגד הנתבע, מהטעמים כדלקמן:

האחד, בפסיקה נקבע כי ההנחה כי כלל השתק שיפוטי יכול לפעול לא רק כ"מגן" להשתקת טענותיו של תובע אלא גם כ"חרב" דהיינו להשתיק הגנה של נתבע ולזכות את התובע בסעד – אינה נקייה מספקות [ע"א 4170/14 כהן נ' כהן (7.12.2015)].

השני, לאחר שעיינתי בדברי הנתבע: "הייתי בפני כונס נכסים, בפני רשם בהוצאה לפועל, עד שאקבל את ההלוואה היה לי אישור עקרוני מהבנק, והם לא האמינו לאישור הזה שהיה לי מהבנק. הזוכה לא האמין שיש לי אישור מהבנק. הזוכה רצה לעשות לי כינוס נכסים על הנכס. ביום שמינו כונס נכסים על הבית הזה קיבלתי את השיק מהבנק והעברתי להוצאה לפועל 1,150,000 ₪" (עמ' 72, ש' 26-30) ובהחלטת כב' רשמת הוצל"פ (ת/15), מתברר כי הנתבע לא הפיק מדבריו בהוצל"פ טובת הנאה בהליך השיפוטי- עיכוב הליכי כינוס. לאור הנ"ל, עצמת האינטרס הציבורי שביסוד הכלל בדבר השתק שיפוטי אינה גבוהה.

השלישי, הנתבע הסכים לעמוד בגרסתו כפי שפורטה על ידו בהוצל"פ (סעיף 32 לסיכומים), אך לגופם של דברים ביקש להסביר שהדברים הושמעו במטרה להרוויח זמן כדי למנוע נזק גדול מבחינתו במינוי כונס נכסים על הנכס.

בעניינו, נתבע שהיה "נזיל אבל לא בקנה מידה גדול" (הנתבע- עמ' 10, ש' 25; ל'- עמ' 22, ש' 23-25; התובעת- עמ' 74, ש' 10-15 מוצג 5); נמצא בתהליך של קבלת משכנתא: "החייב: אני מבקש להציג בקשה לאישור הלוואה בסך 1.2 מיליון ₪, אישור עקרוני. אשת החייב: בינתיים לא" (עמ' 3 ת/15) באמצעותה מתכוון לפרוע את החוב לנושים: "אני לוקח הלוואה. ... יש לי כוונה לשלם את החוב במלואו רצתי לבנקים וסדרתי עניינים ואני רוצה לסיים את זה" (עמ' 5 ת/15). הנתבע מעוניין להרחיק את עצמו מכספים שהושקעו בעבודות גמר בנכס במקום שישולמו לנושים, להמשיך את עבודות הגמר ולהשכיר את הנכס, ולבטל את האפשרות של כינוס נכסים (הנתבע- עמ' 12, ש' 27; עמ' 13, ש' 4).

עדותו של הנתבע שם על סכומי כספי מתנות חתונה שהתקבלו שונה מהנתונים שמסר בחקירתו בפניי (עמ' 73, ש' 33) ולכך מסכימה גם התובעת (עמ' 47, ש' 1). בנוסף, הגרסה על קבלת כספים נוספים מרעייתו הטריה ש"בשנה אחרונה לא עובדת", ועוד משקיעה בנכס לא בשביל עצמה: "זה כסף שנתנה לי זה שלה" ולמרות זאת אין לה זכויות בנכס: "היא גם לא שייכת לזה", נאמרת בנוכחותה של התובעת, ללא תגובה מצידה. לכן, לא מן הנמנע שהדברים נאמרו שם על מנת להרוויח זמן עד שתתקבל המשכנתא, וכפי שהעיד הנתבע: "מ' אמר לי להגיד את זה בחקירה. הוא אמר לי את זה בלילה לפני החקירה. הוא אמר שאגיד שהם יארגנו לי יעזרו לי ויקחו הלוואה מהבנק. בפועל אני כל הזמן ציפיתי שזה מה שיקרה אז זה מה שעניתי בחקירה. בפועל לא קיבלתי אגורה שחוקה" (עמ' 72, ש' 31- עמ' 73, ש' 1). ההסבר שסיפק הנתבע הניח את דעתי ומתיישב עם יתר הראיות שהובאו בפניי.

90. התובעת לא הצליחה להוכיח השקעת מזומנים בבנייה, והיא אף לא הצליחה לקשור בין כספים ששולמו באמצעי תשלום שונים והבנייה.

שיקים - התברר בחקירה נגדית של מר ל', כי חלק לא מבוטל מהשיקים שימש בכלל לעניינים אחרים של הנתבע: "...יש פה שיק של 8,000 ₪ שזה שלי. הנתבע היה חייב את זה לעורך הדין..." (ל'- עמ' 28, ש' 4-23); "**ש: מה זה השיק הזה לי.ש בסך 5,000 ₪?** ת: י.ש זה אמא של הנתבע... והוא חייב לה והיא נותנת לו. הוא אמר שהוא צריך את הכסף וזה הלך לי.ש. הוא כנראה היה חייב לה. **לשאלת בית המשפט: אז זה חוב פרטי של הנתבע לי.ש?** ת: כן" (עמ' 29, ש' 6-12) ובהמשך: "**ש: השיק הבא גם כן לי.ש?** ת: עוד פעם נתתי שיק פתוח. ... יכול להיות שהוא אמר לי שהוא צריך שיק לאמא שלו, לא זוכר. מה זה משנה? הוא קיבל ממני שיק. **ש: זה משנה אך נדע שזה קשור לבניה?** ת: אני לא זוכר,

לא יודע. **ש: אז למה דברים שאתה לא זוכר ולא יודע ואמרת את זה כמה וכמה פעמים, אתה מצרף באופן נחרץ כנספח 2 לתצהיר שלך ומציין שזה עבור הבניה?** ת: זה הרוב עבור הבנייה. אני לא יודע מה הנתבע עושה עם הכסף ומה עם השיקים, זה הכל. זה הכל. אני לא יודע. יש לך הוכחה שנתתי לו שיקים. בשביל מה נתתי?" (עמ' 30, ש' 33 עמ' 31, ש' 8); "**ש: אז אמרנו שיק אחד הולך לנתבע ויש פה עוד שיק לנתבע מ 10.4.2017 על סך 3,000 ₪, מה זה?** ת: חלק ממה שהוא היה צריך, לא יודע" (עמ' 30, ש' 11-13).; תורף של צ'ק על גביו נרשם: "תאריך: 17. 10. (**לא ברור**), 2,000 הלוואה... ר' למשפט לאחים" (**ת/13**)

<u>הלוואות מבנק יהב</u> - נלקחו ע"י גב' ע.ל, שלא הגישה תצהיר או העידה במשפט; חלקן בכלל ממועד מוקדם לחתונה (הלוואה ע"ס 143,000 ₪ מיום 31.3.2016- ת/13), חלקן ממועד מאוחר להשלמת הבנייה כשהנכס כבר מושכר (הלוואה ע"ס 15,000 ₪ מיום 27.12.2017; הלוואה ע"ס 20,000 ₪ מיום 5.3.2018- ת/13); ולא ניתן לבדוק איך נמשכו כספים אלה או שהגיעו בכלל לידי הנתבע לטובת הבנייה.

<u>כרטיסי אשראי</u> - התובעת הציגה חיובים בכרטיסי אשראי ע"ש התובעת (מס' 3255, 3403, 8395), ע"ש אם התובעת (מס' 4828, 2953, 9810, 4836), וע"ש לא ידוע (מוצג 2, מס' 4843, 1682) (ת/15). עם זאת, לא ניתן להוציא מכלל אפשרות שהדבר נעשה כחלק מהתחשבנות רחבה יותר בין מר ל' והנתבע. כפי שהעיד מר ל': "העניינים האישיים שלו, שהיו אפילו גם לפני החתונה שהוא לקח... אז על זה כמובן אני צריך שיק נגדי, אבל על עניינים של הבית אני נותן להם מזומנים בשביל שיבנו את הבית" (**עמ' 24, ש' 28-30**), **וכפי שהעיד** הנתבע: "**למה שד' תשלם כשהלקוח היא אמא שלך י'?** ת: אבא שלה היה פורט לי לפעמים שיקים שלי או של אבא שלי והייתה לנו התחשבנות אפילו יש שיק בטחון שלי אצלו. הוא הבטיח לרב שהוא ישלם ארנונה, שכירות, מים. הוא התחנן לרב שלא נגור אצל אבא שלי. יש חשבון מפורט על כל שקל שהוא נתן עם שיק כנגד מגובה לא רק שלי אלא גם של צד שלישי. היה לנו חשבון מתוקתק על הכל... הוא נתן לי כסף וקיבל שיק כנגד. למשל הייתי נותן לו שיק דחוי וכנגד זה היה נותן לי מזומן או ויזה או שיק" (**עמ' 73, ש' 23-31**) **ובהמשך**: "היו שיקים שכנגד. אמא שלה הייתה צריכה לשלם חצי חשבון מים אז הייתה נותנת את זה בדרך כזו. הם היו משלמים איתי ביחד חצי חצי. הם שכנעו אותי לצאת מהבית של אבא שלי אני לא רציתי, הם הלכו לרב ח' ומ' אמר שנשכיר בית ונתחלק בהוצאות חצי חצי. **ש: אתה טוען שהדרך להתחלק חצי חצי זה על ידי תשלומים לספקים?** ת: אני לא יכול להצביע לך במדויק איך היה כל תשלום אבל אני אומר לך שהייתה התחשבנות ויש שיק נגדי על כל דבר. כל שיק כתוב מה קיבל ומה נתן מאחורה. לא נתן לי מתנה. ... יש לנו חשבון דייקני לא היה שותף שלי והם כל הזמן ידעו את זה" (**עמ' 74, ש' 9-29; ר' גם עמ' 13, ש' 26-32; עמ' 73, ש' 10-11; סעיף 14 לתצהיר הנתבע; עמ' 56, ש' 22- עמ' 57, ש' 10 לתמליל**).

<u>עדות של הדודה</u> - עו"ד ר' נחשפה, לטענתה, לדרישות הכספיות של הנתבע מהתובעת ובני משפחתה: "חלק מדרישות אלה הועלו אצלנו בבית, במטבח..." ומדובר היה ב"מחלבת כספים" שפועלת ללא הפסקה" (**סעיפים 25, 27 לתצהיר**) **לא מסייעת בידי התובעת, באשר** הדודה אישרה בחקירתה הנגדית שלא מכירה את ההתנהלות הכספית עד תום: "**ש: ידוע לך על מערכת היחסים בין הנתבע לבין המשפחה של ד'?** ת: זו שאלה כללית. אני מכירה את זה שהנתבע היה זקוק כל הזמן לכסף מהמשפחה של ד' ... אני מניחה שהייתה ירידה רחבה של עניינים כספיים בין הנתבע למשפחה של ד'. **ש: את היריעה**

הזאת את מכירה ספציפית? ת: לא, את הירידה כולה חד משמעית לא מכירה אבל בהחלט מכירה חלקים ממנה" (עמ' 42, ש' 4-9).

91. ואם לא די באמור לעיל, הנתבע צרף ל"תצהיר תובע גילוי מסמכים/ רכוש ותמליל שיחה" מסמכי בנק מזרחי המלמדים על נטילת הלוואות, והוא לא נחקר על גרסתו לגבי אופן מימון השלמת הבנייה (הנתבע- סעיף 10 לתצהיר; ת/6; מוצג 4; עמ' 140, ש' 6-7 מוצג 1; ל'- עמ' 22, ש' 25-29; עמ' 24, ש' 22; ר'- עמ' 43, ש' 11-16).

92. לאור הנ"ל אני קובעת כי התובעת לא הרימה את הנטל להוכיח השקעה של מאות אלפי שקלים בבנייה או למצער השקעה כספית שאינה בטלה בשישים, והיא אף לא הוכיחה השקעה כספית אחרת או למצער לא כימתה השקעה כזו.

93. <u>סיכום</u>: לאור כל הנ"ל, הגעתי למסקנה כי התובעת לא הוכיחה כוונת שיתוף ספציפית, על כן אין לתובעת זכות בזכויות הנתבע בנכס; התובעת לא הוכיחה השבחה הנובעת מהשקעה של עבודה או משאבים כספיים של התובעת, על כן אין לתובעת איזה זכות בהשבחה של הנכס; התובעת לא הוכיחה השקעה כספית בסכומים אחרים, על כן אין לתובעת זכות להשבה של סכום כסף כלשהו.

94. לאור מסקנותיי מתייתר צורך להידרש לטענת היעדר יריבות שהנתבע העלה. עם זאת, ועל מנת לעשות את מלאכתי שלמה, אומר כי גם אם הייתי קובעת כי רק משפחת המוצא של התובעת העבירה כספים לטובת הבנייה לידי הנתבע, הנתבע בעצמו מתייחס לתובעת ומשפחתה כמקשה אחת: "בשבילי ד' ומ' זה אותו דבר" (עמ' 74, ש' 6; עמ' 75, ש' 4-3). לאור הנ"ל, איני מקבלת את טענה זו של הנתבע.

<u>תביעה כספית תלה"מ 41681-11-19</u>

95. עניינה של תביעה כספית זו הוא פיצוי בגין נזקים שנגרמו לאיש בשל עיכוב בקבלת גט והפרת סעיף 21 להסכם הממון, גניבה ונסיון להוצאת דבר במרמה, ונישואים במרמה.

96. סעיף 21 להסכם קובע: "הצדדים מצהירים כי ידוע להם והם מסכימים כי אין להם ולא תהיינה להם כל זכויות כספיות וכן לא יהיו להם תביעות כספיות ו/או אחרות מכל מין וסוג שהוא כלפי משנהו בעת החיים המשותפים ביניהם ו/או לאחר הפירוד ביניהם, לרבות לא תהא כל זכות למזונות אשה לד', כל זאת ללא חשיבות בגין איזו סיבה נגרם הפירוד ו/או מי גרם לפירוד. הצדדים מתחייבים כי אם מי מהם ירצה להביא את נישואיהם לכדי סיום, יפעלו במשותף למתן גט. היה ומי מהצדדים יעכב מתן גט, יפצה את משנהו בסך 100,000 ₪ לכל שנה. במקרה בו הנתבע יעכב את מתן הגט, ישלם הנתבע גם מזונות האשה, למרות האמור לעיל".

97. לאחר בחינת טענות הצדדים ובדיקת חומר הראיות אין מקום להיענות לתביעה לפיצוי בגין אף אחת מהסיבות, כפי שיפורט להלן.

<u>אין עילה לפיצוי בשל עיכוב בקבלת גט והפרת סעיף 21 להסכם הממון</u>

98. מצאתי לדחות את העתירה בעניין זה משני טעמים:

<u>האחד</u>, האיש טוען להפרת הסכם הממון, אך כאמור כבר נקבע כי ההסכם לא אושר כדין ואינו בעל תוקף משפטי מחייב (ר' סעיף 61 לעיל).

<u>השני</u>, סקירת השתלשלות ההליך בביה"ד הרבני אינה מלמדת על עיכוב במתן גט מצד האשה או למצער מלמדת כי העיכוב נעשה בהסכמה. להלן אסקור את על העובדות המרכזיות הנלמדות מפרוטוקולים וכתבי בי דין בביה"ד הרבני:

א. ביום 3.1.2019 דרש האיש להתגרש ואילו האשה לא הייתה מעוניינת בגירושין והייתה "נכונה להקדיש מאמץ נוסף... לשקם את חיי הנישואין" (סעיף 11 לכתב תשובה לתביעת הגירושין מיום 19.3.2019).

ב. ביום 19.3.2019 הציע ביה"ד הרבני: "נוכל לשלוח אתכם לרב ח', נפנה אליו ונבקש ממנו שייתן לנו חוות דעת בעניין שלכם", **והאיש הסכים**: "בסדר גמור. זה גם בסדר, אבל אין לי אמון באשה הזאתי היא גנבה לי דברים הסכם ממון ודברים וכל החתונה זה טעות" (שם, עמ' 1, ש' 16-1, 19-20).

ג. ביום 4.6.2019 הורה ביה"ד הרבני כי על האשה "להודיע בתוך 7 ימים האם היא מוכנה להפנייתם לייעוץ נישואין, כפוף להתחייבותה לפעול בהתאם לחוות הדעת של יועצת הנישואין, לכאן או לכאן, ואם תמליץ על פירוד היא תשתף פעולה להסדרת גט"; האשה קיבלה את ההצעה והצדדים הופנו לטיפול זוגי אצל ד"ר נעמי כהן (החלטה מיום 12.6.2019).

ד. ביום 15.7.2019 הגישה יועצת הנישואים המלצה על גירושי הצדדים (הדוח צורף כנספח לכתב התביעה תלה"מ 41681-11-19).

ה. ביום 17.7.2019 הודיעה האשה "מוכנה להתגרש כנגד סכום כתובתה" (שם, עמ' 1, ש' 5-7; עמ' 2, ש' 55). משכך, ביום 28.7.2019 נקבע: "בפני בית הדין חוות דעתה של יועצת הנישואין נעמי כהן הממליצה על גירושין. האשה הסכימה להתגרש אך תובעת את כתובתה בסך של כחמישים אלף ₪. הבעל טוען שלא מגיעה לה כתובה. בית הדין אף הציע שהגט יסודר מחר. אך לאור המחלוקת בעניין הכתובה לא ניתן לכפות על האשה את הגט מהיום למחר. דא עקא, עדיין לא נפתח תיק לתביעת כתובה, וללא תיק לא יתקיים דיון על הכתובה... בית הדין ממליץ לצדדים לשאת ולתת בעניין הכתובה כדי להגיע להסכמה בהקדם".

ו. ביום 5.9.2019 הגישה האשה כתב תביעה לתשלום כתובה.

ז. בדיון ביום 20.11.2019 ניתן היה להתקדם לסידור גט, אך האיש הקשה עורפו: "**ביה"ד**: ללא קיזוזים. אפשר לסיים הכל היום ושניכם תלכו לשלום לדרככם. **הבעל**: אני מבקש 24 שעות לשקול את זה. **ביה"ד**: נתאם תאריך למקרה שלא. 29.1.2020" (עמ' 1, ש' 11-12, 21; עמ' 2, ש' 23-25).

ח. בדיון ביום 29.1.2020 הוסיף הבעל להחזיק בעמדתו: "**ביה"ד**: אנחנו בנקודה מאוד מסוימת הייתה כבר הסכמה רק לסיים יפה בשביל הכבוד של האנשים. .... **הבעל**: ... למה לא מתגרשים ואחרי זה מתדיינים. **ביה"ד**: אנחנו לא רוצים להמשיך בדיונים אין סופיים יש פה הצעה פשוטה מאוד שגומרת את העניין בכלום. תאמין לי זה יחסוך לך עוד הרבה, אם היית שומע לי פעם קודמת היה חוסך לך הרבה דיונים פה ובביהמ"ש ובלבולי מוח. זה בשביל לסיים את העניינים בשלום ובטוב וללכת בשלום... **ביה"ד**: רוצים לסיים בצורה יפה וטובה אתה מסכים יופי, אם לא נעשה דיון בהרכב ונתקדם. זה הכל מו"מ לא אמרתי שאתה חייב יותר או פחות מציעים בהסכמה, הייתה הסכמה של צד שני". **בסופו של דיון התרצה האיש, ועוד באותו היום אישר ביה"ד הרבני את הסכמת הצדדים להתגרש, וקבע מועד לסידור גט ביום 6.2.2020.**

עינינו רואות, נעשו נסיון מוסכם לבחינת האפשרות לשלום בית; ביה"ד הרבני לא מצא לכפות על האשה גט, אף לאחר המלצתה של יועצת הנישואים אלא מצא לקיים דיון מאוחד בתביעות בני הזוג. יתירה מכך, האיש בעצמו האריך את ההליך בסירוב לקבל מתווה שהציע ביה"ד הרבני.

<u>אין עילה לפיצוי בשל גניבה ונסיון להטעיית בית המשפט</u>

99. מצאתי לדחות את העתירה בעניין זה ואנמק. בענייננו, על אף עמדתו הנחרצת של האיש כי האשה גנבה את ההסכם "זה שהיא אשה גנבת ידעתי את זה תמיד" (עמ' 66, ש' 17), והוא קובע: "זה 100%" (עמ' 66, ש' 12) כי האשה גנבה את הסכם הממון: "**ש: אתה לא יודע להגיד אם היא גנבה או לא?** ת: אני אומר לך חד משמעי. אף אחד אין אצלי בבית חוץ מאני אבא שלי והיא. אתה רואה לפי התגלגלות הדברים שהיא עושה. אתה מבין שזו היא" (עמ' 68, ש' 10-13), האיש לא הביא כל ראיה על כך, ועניין זה הכרחי על מנת להצליח בטענה. יתירה מכך, גם לשיטתו של הנתבע אין בסיס לעמדתו הנחרצת הנ"ל והדבר נלמד מהדברים שאמר אצל הרב ח': "בסדר, אני לא אומר זה היא, אולי זה לא היא" (עמ' 41, ש' 9). מכל מקום, גם מתוך הנחה שהתובעת עומדת מאחורי היעלמותו של הסכם הממון, אין מקום לפיצוי בשל ניסיון לקבלת דבר במרמה בגין התביעות שהגישה והטעיית בית המשפט אלא לכל היותר לדחיית תביעותיה ופסיקת הוצאות משפט.

<u>אין עילה לפיצוי בשל נישואין במרמה והריון מדומה</u>

100. בין הצדדים נתגלעה מחלוקת לעניין קיומו של הריון כסיבה לנישואים. לגרסת האיש, התובעת יידעה אותו על ההריון "בחודש ינואר 2016 בערך" (עמ' 136, ש' 22; עמ' 137, ש' 11-10 מוצג 1), זו הייתה הסיבה לחתונה: "לולא הייתה בהריון לא הייתי מתחתן איתה מעולם" (עמ' 9, ש' 4; עמ' 10, ש' 30; עמ' 69, ש' 10-12; עמ' 136, ש' 28- עמ' 137, ש' 9). מנגד, לגרסת האישה, הצעת הנישואים הייתה ביום 23.2.2016, ואילו עניין ההריון התגלה בין מועד ההצעה למועד החתונה, למעשה ימים ספורים לפני החתונה, אך למרבה הצער ההריון לא שרד והסתיים בהפלה טבעית "ממש אחרי החתונה, שבועיים לא יותר. שלושה הכי הרבה" (התובעת- סעיפים 33, 36 לכתב ההגנה תלה"מ 41681-11-19; עמ' 44, ש' 10, עמ' 45, ש' 16, עמ' 57, ש' 23-31, עמ' 58, ש' 26-27, עמ' 59, ש' 6-12 מוצג 5; ל'- סעיפים 3, 6-8 לתצהיר; עמ' 31, ש' 17; עמ' 32, ש' 2-6).

101. אקדים, תחילה, ואומר כי מבדיקת חומר הראיות, אף בהתעלם מבעיה פיסיולוגית אצל הנתבע (התובעת- עמ' 68, ש' 33 מוצג 5), לא נקי מספקות, כי התובעת הייתה בהריון ספונטני שהסתיים בהפלה טבעית.

ולראיה, התובעת טענה כי גילתה את ההריון בבדיקה ביתית (תובעת- עמ' 58, ש' 34 ; עמ' 45, ש' 28 מוצג 5), והיא שלחה לנתבע: "WhatsApp צילום של כמו מדחום כזה, ערכה כזו של בדיקת הריון" (נתבע- עמ' 136, ש' 22-24 מוצג 1 ; התובעת- סעיף 34 לכתב ההגנה תלה"מ 41681-11-19). עם זאת, ומעבר לכך שאין בידי האשה אסמכתא רפואית, מידע כזה גם לא נמסר בדיעבד לרופא. אדרבא, במכתב של ד"ר רון האוזר, מומחה למיילדות, גניקולוגיה ופריון של קופ"ח מיום 27.8.2017 מופיע תחת הכותרת "תלונות": מנסים להרות שנה וחודשיים", מבלי לציין קיומו של הריון ספונטאני בעבר (נספח לתצהיר תובע גילוי מסמכים/ רכוש ותמליל שיחה 11.12.2019 תהל"מ 21769-02-19). יתירה מכך, גם בהודעה במשטרה מיום 1.8.2018, כשנשאלה בחקירה האם הייתה בהריון במועד החתונה השיבה שלא הייתה בהריון (עמ' 59, ש' 18, 32, עמ' 60, ש' 4 מוצג 5), ובחקירתה במסגרת ת.פ ... נתנה הסבר תמוה: "כשאני יושבת בחקירה במשטרה והייתי נסערת, אני לא חושבת שהשאלה של השוטרת באותו רגע הייתה רלוונטית" (שם, עמ' 21-20) ; "לא חשבתי שזה עניינה" (שם, עמ' 61, ש' 3).

ולראיה נוספת, תמוה כי התובעת לא תמהר לפנות לרופא למעקב הריון במיוחד כשהיא לכאורה בהריון ראשון בגיל מתקדם. תמוה אף יותר כי התובעת לא תפנה לרופא שיערוך בדיקה פיסית על מנת לוודא תקינות מצבה לאחר הפלה (התובעת- עמ' 54, ש' 23, עמ' 55, ש' 10 מוצג 5). לגרסתה של התובעת היא התייעצה עם רופא: "כשהיה לי את הדימום אז כן התקשרתי לד"ר וקס להתייעץ איתו ולא אמרתי לו שעשיתי הפלה אמרתי לו שגילינו הריון בבדיקה ביתית ויש לי דימום. אז הוא אמר שזאת תופעה שכיחה שיכולה לקרות בהריון הראשון ואם הדימום לא ימשיך לא לגשת לא אליו לא למר"מ" (עמ' 58, ש' 31- עמ' 59, ש' 8 ; עמ' 49, ש' 23, עמ' 50, ש' 13-31 מוצג 5). מעבר לכך שגרסה זו אינה מתיישבת עם ההגיון והשכל הישר, התובעת לא הביאה לעדות אנשים עמם התייעצה, ולא נתנה הסבר מניח את הדעת: ד"ר וקס- "למה שאני אביא אותו לבית המשפט. לא כתבתי את זה בכתב ההגנה כי עכשיו אני אומרת את זה" (עמ' 59, ש' 11-12), החברה- "אנחנו היום לא בקשר. קרו הרבה דברים בדרך אבל התייעצתי איתה" (עמ' 59, ש' 20 ; עמ' 56, ש' 21-22 מוצג 5).

ועוד ראיה, אין הלימה בין טענתה של האשה: "*בסמוך לאחר נישואיהם החלו* הצדדים בנסיונות להרחיב את משפחתם" (סעיף 3 לכתב התביעה תלה"מ 21808-02-19) לבין עדותה בהליך הפלילי לפיה בני הזוג ניסו להיכנס להריון עוד לפני הנישואים: "שנינו ניסינו להיכנס להריון **ש: לפני הנישואים?** ת: כן, הוא מאוד רצה" (עמ' 46, ש' 22-17).

102. גם מתוך הנחה שהאשה לא הייתה בהריון לפני הצעת הנישואים, מתברר מחומר הראיות כי ההריון אינו סיבה עיקרית לנישואים מבחינתו של האיש, ואנמק.

ראשית, קיומו של הריון הוא עניין שניתן לבירור בנקל. ככל שההריון הוא הסיבה לנישואים היה מצופה שהאיש ידרוש מהאשה שתבצע בדיקה פשוטה (בדיקת דם) על מנת לאמת את הטענה, אלא שהוא קיבל את דבריה כהוויתם. גרסתו של האיש לפיה "לא האמנתי שמשקרים על דברים כאלה" (עמ' 141, ש' 19-18) אינה מתיישבת עם

היכרותו הסובייקטיבית את התובעת כ"אשה שקרנית בכל מצב היא משקרת. משהיא נולדה האשה הזו אני מכיר אותה 20 שנה בכל שנה היא שיקרה" (עמ' 65, ש' 8-9).

<u>שנית</u>, לשיטתו של האיש, זמן לא ארוך אחרי החתונה הודתה האשה כי לא היה הריון: "אחרי שהתגלה לי הסיפור עם ההפלה, שלא הודתה באותו רגע שלא היה הריון בכלל, היא נתנה לי להיות במצב רוח משך כמה ימים, עד שחבר שלי אמר לי ראיתי אותה בחתונה והיא לא הייתה בהריון בחודש שלישי כמו שהיא אומרת, והחבר שלי אומר לי שאם הייתה הפלה חייב להיות תיעוד רופא. ביקשתי ממנה ללכת לרופא לשמוע מה קורה שם, אמרה שאין בעיה היא תתאם, אחר כך אמרה שהיא בחופש. אמרתי לה כדאי לך להגיד את האמת אני רואה על העיניים שלך שלא היה הריון ולא הפלה ולא כלום והיא הודתה" (עמ' 66, ש' 29- עמ' 67, ש' 5; עמ' 8, ש' 2-4; עמ' 140, ש' 26 – עמ' 141, ש' 28 מוצג 1). אמנם, האיש טען כי התעוררה מריבה סביב עניין ההריון המדומה: "והייתה לנו מריבה מאוד רצינית רציתי רק להתגרש" (עמ' 67, ש' 11-14). אולם, על אף שהאיש מחזיק בדעה ש"לא היה הריון ולא הייתה הפלה, זה הכל במרמה" (עמ' 153, ש' 11 מוצג 1), האיש לא עשה דבר על מנת להפסיק את קשר הנישואים. אדרבא, בני הזוג התחילו טיפולי פוריות (ת/7); "אמרתי טוב, זה כבר נגזר עלי לפחות נביא ילד, זה מהשמים" (עמ' 142, ש' 17-22, עמ' 154, ש' 2 מוצג 1), והאיש אף בחר להמשיך באותה דרך, לרבות אחרי שהוסיף והאשים את האשה האשמה קשה נוספת לגבי גניבה של הסכם הממון (הנתבע- עמ' 68, ש' 16-20).

<u>שלישית</u>, אפילו היה ההריון הסיבה העיקרית לנישואים, הנתבע לא פעל מיידית להפסיק את הנישואים ולהגיש את התביעה בעילה של נישואים במרמה והיריון מדומה אלא המתין למעלה משנתיים לאחר שההריון הנטען הסתיים, ופעל להגשת התביעה לפיצוים רק לאחר שהאשה הגישה תביעה רכושית נגד האיש. התנהלותו של האיש מלמדת, בבירור, על כך שהסיבה ביסוד הנישואים, אפילו יסודה בתרמית, התמוססה מבחינתו של האיש.

103. לאור הנ"ל מצאתי לדחות את העתירה בעניין זה.

<u>תביעת מזונות אשה תלה"מ 21769-02-19</u>

<u>מתווה נורמטיבי</u>

104. סעיף 2 לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), תשי"ט- 1959 (להלן- **חוק המזונות**) קובע שאדם חב במזונות בן זוגו לפי הדין האישי החל עליו. על פי הדין הדתי – עברי חובת המזונות לאישה נוצרת עם התגבשות הנישואין וממשיכה להתקיים כל עוד לא הותר קשר הנישואין [ע"א 87/49 לוין נ' לוין, פ"ד ה 921, 935 (1951); ע"א 560/82 פלונית נ' פלוני, פ"ד לח(3) 744 (1984)].

105. כל עוד האישה נשואה, הרי היא זכאית שבעלה יזון אותה לפי מעמדה ולפי כבודה, עפ"י הכלל "עולה עימו ואינה יורדת עמו". משמעו כי רמת המזונות לה זכאית אישה נשואה היא לכל הפחות לפי הרמה לה הורגלה עובר לנישואין. במסגרת חיוב זה, חייב האיש לספק לאשתו את כל מחסורה וכל צרכיה, ובכלל זה ביגוד, מדור, אחזקת המדור ורפואה [ע"א 328/72 לנגל נ' לנגל, פ"ד כז(2) 470, 474 (1973)].

106. ודוק, הכלל הבסיסי בדיני המזונות במשפט העברי קובע שזכות האישה לקבל מזונות מבעלה תלויה בעובדה שהאישה דרה עם בעלה ומקיימת את חיוביה כלפיו [א' גריידי, מזונות אישה הלכה ומעשה, בעמ' 220א].

אישה החיה בנפרד מבעלה אינה יכולה על פי דיני ישראל לתבוע ממנו מזונות, אלא אם היא מוכיחה לבית המשפט שמקור עזיבתה את הבית או סירובה לחזור אליו אינם במעשיה או ברצונה הבלתי מוצדק. [בר"ע 63/71 בן גיגי נ' בן גיגי, פ"ד כה(1) 729 (1971)]. עם זאת, נקבע כי אם האישה מוכיחה לבית המשפט שלא הייתה כל אשמה מצידה, חובת האיש להמשיך ולזון אותה לא תיפגע. רמת ההוכחה הנדרשת לשם כך הוגדרה בפסיקה כ"משקל נוצה" [תמ"ש (ת"א) 4770/03 פלונית נ' פלוני (2.8.2004); ע"א 560/82 פלונית נ' פלוני, פ"ד לח(3) 743 (1984); ע"א 256/65 מילר נ' מילר, פ"ד יט(3) 171 (1965)].

<u>מן הכלל אל הפרט</u>

107. תביעת מזונות אשה מתייחסת לתקופה מהמועד שנפסקו החיים יחדיו תחת קורת גג אחד (אוגוסט 2018) עד מועד קבלת הגט ביום 6.2.2020.

108. בחקירה נגדית אישר הנתבע כי הוא זה אשר ביקש מהתובעת לעזוב את דירתו של אביו בה התגוררו יחדיו: "אתה אמרת לה ללכת? אתה גירשת אותה? ת: תראה איך היא מתנהגת, היא משתוללת, היא לא נורמלית" (הנתבע- עמ' 75, ש' 7-10; עמ' 144, ש' 12-17 מוצג 1; התובעת- עמ' 70, ש' 21). על כן, מצאתי כי אין לשלול את זכותה של התובעת מכח נישואיה לנתבע, לתשלום מזונות אשה.

109. מצאתי גם כי התובעת אינה מאבדת את זכותה למזונותיה על בסיס הוראות הסכם הממון. סעיף 17 להסכם הממון קובע: "הצדדים מסכימים בזאת כי במסגרת ניהול משק בית משותף, כל צד יתרום למשק הבית המשותף, לפי הצורך וכפי יכולתו". הסכמה כזו בענייני מזונות בגירים אינה חייבת לקבל את אישור בית המשפט [סעיף 12(ב) לחוק לתיקון דיני משפחה (מזונות), התשי"ט- 1959], ועל כן ההסכם לכאורה מחייב לפחות בעניין זה (שם, סעיף 21). עם זאת, הנתבע התחייב מחדש במסגרת הכתובה המאוחרת להסכם. לכן, אין הנתבע יכול לפטור עצמו ממזונות האשה על בסיס סעיף 21 להסכם הקובע: "לא תהא כל זכות למזונות אשה לד', וכל זאת ללא חשיבות בגין איזו סיבה נגרם הפירוד ו/או מי גרם לפירוד".

110. משנמצא כי עומדת לאשה הזכות לקבלת מזונותיה, יש לכמת את גובה הסכומים להם היא זכאית. בענייננו, העמידה האשה את סכום המזונות והמדור הדרוש לה ע"ס 25,000 ₪ לחודש, וטענה כי בני הזוג התקיימו ברמת חיים גבוהה. הנתבע , לעומת זאת, מכחיש את טענת התובעת על רמת החיים הגבוהה, ואף טוען כי רמת חיים של התובעת לא נקבעה עפ"י יכולותיו שלו.

111. התובעת שדרגה בחקירתה הנגדית את הגרסתה לעניין רמת החיים: "חיינו ברמת חיים מאוד מאוד גבוהה" (התובעת- עמ' 5, ש' 23). ברם, הראיות שהובאו לא תומכות בטענתה. כך, הנתבע הציג תמונות המלמדות על תנאי מחייה שונים לגמרי: "בלתי מרוהט ועם שינה על גבי מזרונים ללא ספות, ללא טלויזיה, ועם מקרר מיני ועם מטבח ללא חיבור לתשתית מים וללא חשמל תקני..." (סעיף 6(3) לכתב ההגנה תלה"מ 21769-02-19 והאסמכתאות הנזכרות שם). ערה אני לעדותה של גב' ס' לפיה: "ד' חיה ברמת חיים גבוהה

והבית שבו התגוררה עם הנתבע היה בית פרטי נאה מאוד" (סעיף 4 לתצהיר). עם זאת, בחקירתה הנגדית התברר כי ביקורי העדה היו מועטים: "אני הייתי בבית שהיא גרה בו, בוודאי, לא הרבה כי אני באתי לקחת אותה בדרך כלל מבחוץ. אבל הייתי גם בפנים" (עמ' 17, ש' 2-3). עוד מתברר, כי דברי העדה לא מתיישבים עם דבריה של התובעת עצמה על "אורח חיים חסכני מבחינת המגורים" (התובעת- סעיף 7 לתצהיר), וניכר שהתיאור שהביאה בחקירתה נועד ליצור רושם אחר: "הבית לא היה ריק. הבית היה מלא. ישנו על מזרון נוח זה נכון אבל זה היה זמני" (עמ' 5, ש' 22).

112. עוד התברר מבדיקת חומר הראיות, כי במהלך החיים המשותפים הנתבע לא עבד (הנתבע- עמ' 10, ש' 4-6 ; ת/15 עמ' 3) ; יש לו חובות משמעותיים משמעותים: הוא "סגור בכל הבנקים ותובעים אותו מכל הצדדים והוא חייב כספים על ימין ועל שמאל" (ל'- עמ' 22, ש' 25- 24 ; התובעת- עמ' 52, ש' 18 ; הנתבע- עמ' 10, ש' 20) ; יש לו נכסים אך הוא אינו נזיל: "אבל אתה לא יודע שלא היה לו כסף נזיל, הכל נמצא .. הכל נמצא בתוך בלוקים... שלא רוצים לשחרר אותם" (התובעת- עמ' 50, ש' 26-27 ; עמ' 74, ש' 10-15 מוצג 5 ; הנתבע- עמ' 9, ש' 35 ; עמ' 10, ש' 17, 22 ; ת/15 עמ' 4). מצב כלכלי זה מתיישב עם העובדה שהזוג הצעיר התגורר יחד עם אביו הקשיש של הנתבע (התובעת- עמ' 5, ש' 1 ; עמ' 45, ש' 16-17 ; עמ' 11, ש' 9-30, עמ' 12, ש' 3 מוצג 5), וגם לאחר שבני הזוג עברו להתגורר בבית ברח' .., הם חיו שם בתנאים לא תנאים, וחזרו לגור עם אביו של הנתבע לאחר תקופה מסוימת (התובעת- עמ' 11, ש' 21-31 מוצג 5 ; הנתבע- עמ' 149, ש' 7-8 מוצג 1).

113. האמור לעיל מתיישב עם גרסתו של הנתבע כי בני הזוג חיו בצנעה: "**ש: החזקת אותה כאשה ברמה מבישה ונמוכה?** ת: כן. **ש: איך תסביר את זה?** ת: לא הבטחתי לא כלום. גרתי אצל אבי לפני החתונה... אמרתי שלא חייתי ברמה גבוהה בהתקופה שהיינו יחד. ... זה מה שיש. אני לא אגנוב כדי לתת לה .. **ש: האם אתה אומר שהחזקת אותה ברמה מבישה ונמוכה?** ת: ברמה שאני חייתי בה..." (הנתבע- עמ' 10, ש' 26-34 ; סעיף 6(5) לכתב ההגנה תלה"מ 21769-02-19).

114. האמור לעיל אף מתיישב עם גרסתו של הנתבע לפיה מימון הוצאותיה של התובעת לא היה, ברובו המכריע לפחות, מאמצעיו הכלכליים אלא מאמצעים אחרים. בעניין זה העיד הנתבע: "**ש: האם אתה מגדיר את הרמה בה החזקת את ד' ברמה מבישה?** ת: לא החזקתי אותה. היא החזיקה את עצמה. היא הייתה מסתובבת כל היום. לא יודע מה עשתה. קנתה מהחשבון שלה או של אמא או דודה שלה" (הנתבע- עמ' 11, ש' 1-10 ; עמ' 32, ש' 18-22 לתמליל) ; וכך יוצא גם מחקירתה הנגדית של התובעת: "הם (הכוונה להוריה- ס.א) נתנו לנו כרטיס אשראי כדי שנעבוד באתר הבנייה, ולא נעבוד" (עמ' 46, ש' 22 ; עמ' 33, ש' 1 לתמליל).

115. גם מתוך הנחה שסכום הוצאותיה של התובעת לצורך מחייתה הינו בסך של 25,000 ₪, הנתבע לכאורה חייב בחלק מהוצאותיה. עם זאת, בעניינו תובעת בשנות ה-40 לחייה, לא עבדה בעבודה מסודרת לפני הנישואים (התובעת- עמ' 5, ש' 6-11 ; סעיף 23 לכתב התביעה תלה"מ 21769-02-19) וגם לא במהלך החיים המשותפים (הנתבע- עמ' 10, ש' 8-10 ; עמ' 140, ש' 20 מוצג 1), אך במועד לא ידוע, לאחר שהסתיימו החיים המשותפים, השתלבה התובעת בשוק העבודה והיא "מתעסקת בנדל"ן" (עמ' 41, ש' 23 מוצג 5). בנוסף, במהלך החיים המשותפים היא עבדה, לטענתה, בעניינים הקשורים להשלמת הבנייה, כלומר תופסת את עצמה כבעלת כושר השתכרות, וכך למדים גם מעדותו של הנתבע: "הייתי לפני חצי שנה בערך או יותר, אולי שנה, הייתה איתי באמריקאן קומפורט. רציתי לעבוד שם שכיר.

היא גם הייתה שם..**ש: למה הייתה?** ת: גם הייתה בראיון עבודה ולא קיבלו אותה. גם רצתה לעבוד שם" (עמ' 10, ש' 4-8). יש לתובעת, אפוא, כושר השתכרות בגובה שכר המינימום במשק לפחות. לאור הנ"ל, יש להתחשב בהכנסה הפוטנציאלית של האשה. בעניינו, טען הנתבע כי הייתה חלוקה בנשיאה בהוצאות (הנתבע- סעיף 6(3) לכתב ההגנה תלה"מ 21769-02-19 ; עמ' 74, ש' 9-12). הנתבע לא נחקר בעניין וגרסתו לא נסתרה. בנוסף, פירוט חיובי אשראי של האשה לא מתיישב עם הוצאות חודשיות בסך של 13,000 ₪ (לא כולל מדור והחזקתו). למשל, התבקש סך 3,000 ₪ לחודש להוצ' החזקת רכב וביטוחים כשהנתבע בכלל מחזיק רכב סובארו שנת 1999 שבכלל שבק חיים בשלב מסוים (התובעת- עמ' 6, ש' 25-20 ; הנתבע- עמ' 11 ש' 9-10). כל האמור לעיל מתיישב יותר עם טענת הנתבע כי תובעת לא נשענה עליו בכל הנוגע לסוגיה של רמת חייה עמו אלא הסתמכה בעיקר על הוריה.

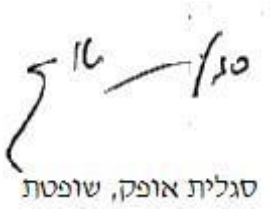
116. לאור כל הנ"ל הגעתי למסקנה כי הנתבע אינו חייב במזונות האשה ואף לא בהשלמת מזונותיה.

<u>סוף דבר</u>

117. לפיכך, אני קובעת כדלקמן:

א. התביעות שהגישה התובעת בתלה"מ 21769-02-19 ובתלה"מ 21808-02-19 נדחות.
ב. התביעה שהגיש הנתבע בתלה"מ 41681-11-19 נדחית.
ג. לנוכח התוצאה אליה הגעתי אני מחייבת את התובעת לשלם לנתבע הוצאות משפט בסך של 25,000 ₪. הסכום ישולם בתוך 30 יום אחרת ישא ריבית והפרשי הצמדה כחוק ממועד החיוב ועד מועד התשלום בפועל.
ד. פסק הדין ניתן לפרסום בהשמטת שמות ופרטים מזהים.
ה. המזכירות תשלח את פסק הדין ותסגור את התיקים.

ניתן היום, י"ח כסלו תשפ"ב, 22 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.

סגלית אופק, שופטת